

Țara este întâi a lui Dumnezeu și numai apoi a noastră

PERMANENTE

CULTURAL - POLITIC - SOCIAL

12 PAGINI
4 LEI

EDIȚIE SPECIALĂ

Abuzul statului împotriva drepturilor cetățeanului – încă posibil în România

PERMANENTE

Cine și-ar putea închipui că în România anului 2015, stat membru al Uniunii Europene, drepturi fundamentale ale omului ar putea fi încălcate de instituții ale statului, fără ca cetățenii vizați să se poată opune în vreun fel?

Și totuși, acest lucru este teoretic posibil, și din păcate pe cale să se întâmple și aieva.

Întâi teoria. Să presupunem că o anumită opinie, sau concepție de viață a unei categorii de oameni, nu este pe placul unora dintre aleșii poporului. Sau mai precis a unor cercuri care au capacitatea și mijloacele de a face un lobby eficient și total pe lângă unii din acești aleși. Concepția respectivă poate genera și forme de manifestare politică, fără ca acest lucru să fie numaidecât obligatoriu. Ceea ce importă este faptul că unii parlamentari sunt încredințați că reprezentanții ei constituie un pericol atât de grav pentru societate, încât drepturi fundamentale consfințite de Constituție, cum ar fi cele la asociere, libertatea de opinie și de exprimare, trebuie trecute pe un plan secund. În opinia inițiatorilor devine astfel absolut necesară o lege punitivă împotriva acestor oameni, care să-i nominalizeze explicit. Aceasta pentru că până acum ei nu au putut fi încadrați în niciuna din infracțiunile catalogate de actualul Cod Penal.

Nu importă nici dacă acel presupus pericol e real sau nu. Ceea ce contează este combinația dintre

hotărârea și consecvența unora care urmăresc trecerea cu orice preț a proiectului de lege prin toate fazele de rigoare ale procesului legislativ, și indiferența, ignoranța sau reținerea celorlalți, încât proiectul trece prin Parlament fără o opoziție semnificativă din partea cuiva.

Urmează, bineînțeles, promulgarea de către Președintele României și publicarea în Monitorul Oficial, moment în care legea profund restrictivă de care vorbim intră în vigoare.

Pe lângă nedumerirea firească ce vizează oportunitatea acestei legi (dacă nu există niciun pericol iminent din partea vreunei grupări constituite oficial, se justifică atunci augmentarea legislației cu noi prevederi restrictive?) se poate pune întrebarea dacă cetățeanul are totuși vreo șansă să-și apere în cadrul actualului sistem democratic drepturile fundamentale în fața unor posibile abuzuri ale instituțiilor statului?

Are... și nu prea! Dacă instituții ale statului cum ar fi Președinția, Guvernul, un anumit număr de parlamentari sau Avocatul Poporului ar sesiza Curtea Constituțională asupra posibilei neconstituționalități a proiectului de lege, ar mai exista o șansă teoretică de a stopa această lege aberantă. E însă de presupus că numitele instituții ale statului nu vor face o asemenea sesizare, pentru că le lipsește informația necesară și baza argumentativă pen-

tru a contesta apriori acest proiect de lege la Curtea Constituțională.

O singură șansă ar părea să existe, una infimă. Dar e singura modalitate prin care Avocatul Poporului ar putea să dea curs unei sesizări privind neconstituționalitate legii. Anume mediatizarea cazului descris în presa care are un anumit impact la nivelul opiniei publice românești. Mediile de informare respective și Avocatul Poporului nu trebuie să-și însușească argumentația celor care se consideră îndreptățiți să susțină că proiectul de lege le încalcă drepturile cele mai elementare. Ci doar să susțină principiile statului de drept și să facă tot posibilul pentru împiedicarea unui posibil abuz împotriva unor cetățeni care până acum s-au manifestat cu deplină loialitate, fără să poată fi inculpați de vreo altă lege, decât de cea care se preconizează a fi una "cu dedicație", croită expres pe seama lor.

Rămâne deci doar acest fir subțire, de care atârnă însăși temelia democrației și a statului de drept în România. Va fi în stare instituția Avocatului Poporului să înțeleagă adevărata miză a evenimentelor? O întrebare cu un răspuns deschis...

Cazul descris mai sus nu e unul ipotetic. E unul cât se poate de real. Categoria de cetățeni care se dorește a fi incriminată e a celor care împărtășesc concepția legionară. Sunt oameni care apreciază autori de frunte ai culturii românești precum Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Nae Ionescu, Ion Barbu, Radu Gyr și care îi cinstesc pe cei supranumiți "sfînți ai închisorilor" precum Valeriu Gafencu, Ioan Ianolide, Virgil Maxim, Pr. Gheorghe Calciu, Pr. Justin Pârveu, Pr. Arsenie Papacioc. Sunt incriminați în bloc oameni care nu au încălcat până acum nicio lege, care doar cred în valori spirituale și morale, precum și în frumusețea sufletească ce caracterizează specificul neamului lor.

Argumentele pe care ei le aduc împotriva acestui proiect de lege aberant, care îi incriminează în bloc, fără discernământ, sunt cât se poate de pertinente și de solide.

Acest număr al revistei noastre își propune să le aducă în fața opiniei publice.

Apel

Doamnelor și domnilor parlamentari,

Apelăm la conștiința dvs. într-o problemă de interes național: proiectul de lege PL 193/2014 cu referire la “modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii”.

Și anume, vă solicităm: **Nu interziceți din nou elita intelectuală interbelică! Nu-i condamnați încă o dată pe foștii deținuți politici! Nu-i batjocoriți pe sfinții închisorilor! Nu rescrieți istoria după calapod comunist!**

Intervenția noastră poate apărea ca patetică. Dar, în fapt, proiectul de lege, în forma sa actuală, este anticonstituțional, nedrept și condamnabil de către orice român.

Anticonstituțional pentru că încalcă drepturi și valori fundamentale consfințite de Constituție: articolele 29 și 30, care protejează libertatea conștiinței și libertatea de exprimare, precum și articolul 40 privind libertatea de asociere. Restricții ale acestor drepturi pot avea loc, conform aceleiași Constituții, numai atunci când se prejudiciază demnitatea sau imaginea unei persoane, sau când, prin invocarea lor abuzivă, s-ar incita la “defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri”, respectiv „militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept ori a suveranității, a integrității sau a independenței României”.

În condițiile în care, în 25 de ani de democrație postcomunistă, nici o persoană sau organizație care s-a revendicat de la ideile legionare nu a fost condamnată pentru fapte care țin de formularea actuală a OUG 31/2002 sau care ar avea o natură anticonstituțională, considerăm că nu se poate vorbi de un pericol concret, care să motiveze extinderea legislației actuale. Ea își poate afirma caracterul universal, condamnând explicit delictele de xenofobie, șovinism, rasism, incitare la ură de orice fel, fascism, negaționism. Modificarea propusă vizează însă includerea suplimentară a unei concepții particulare, specific românești, alături de aceste crime care sunt condamnate la scară universală. Este vorba de “legionarism”. Despre care, trebuie spus, nu a fost niciodată condamnat până acum ca idee sau doctrină de niciun tribunal democratic din lume (doar de cele comuniste, care condamnau însă orice ideologie diferită). Mai mult, Mișcarea Legionară a fost scoasă de pe lista acuzațiilor Tribunalului Internațional de la Nürnberg și a colaborat cu democrațiile occidentale în lupta împotriva comunismului, după cum relevă literatura cu caracter istoric, confirmată și de documentele recent declassificate din arhivele CIA

(v. <http://fgmanu.ro/Istorie/articol566>).

Democrația adevărată trebuie să fie bazată pe respect față de adevăr, pe principiile de drept și pe respingerea arbitrarului în orice fel de acțiune politică. În opinia noastră, ceea ce se petrece acum în România sfidează în mod eclatant aceste norme cu caracter universal.

Scriitorul francez Jean Sévillia cataloga procesul de intenție practicat adesea în luptele de idei, după care “*orice opozant poate fi atacat nu pentru ce gândește, ci pentru gândurile care-i sunt atribuite*” drept o formă de “*terorism intelectual*”. De data aceasta asistăm la o depășire clară a terenului ideatic înspre un “terorism” de o altă anvergură calitativă: tentativa de inculpare a unor oameni sau idei nu pe baza a ce gândesc sau cum se comportă ei cu adevărat, ci pe baza unor gânduri sau comportamente care le sunt atribuite în mod abuziv, menite să justifice o condamnare *in corpore*, printr-o lege cu dedicație – un principiu care din păcate e folosit extrem de des de clasa politică din România.

Considerați că poate fi votat un asemenea proiect de lege, care prevede includerea legionarismului în categoria infracțiunilor, atunci când în raportul Guvernului expunerea de motive a inițiatorilor este desființată prin argumentele de mai jos?

“Includerea unor activități sau mișcări în sfera amenințărilor la adresa securității naționale nu determină calificarea, *per se*, a acestor fapte ca fiind infracțiuni. Dacă s-ar adopta acest raționament ar trebui, pentru identitate de rațiune, să fie incriminate și acțiunile de origine comunistă, menționate și acestea în enumerarea de la art. 3 din Legea nr. 51/1991. Menționăm în context și faptul că România a fost deja condamnată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru încălcarea art. 11 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Partidului Comunistilor (Nepeceriști) și Ungureanu împotriva României* ca urmare a refuzului de a înregistra un partid comunist. În motivarea CEDO s-a reținut că „una dintre principalele caracteristici ale democrației rezidă în posibilitatea pe care o oferă de a dezbate prin dialog și fără recurgere la violență problemele ridicate de diferite curente politice de opinie și aceasta chiar dacă deranjează sau îngrijorează. În această privință, o formațiune politică ce respectă principiile fundamentale ale democrației nu poate îngrijora pentru simplul fapt că a criticat ordinea constituțională și juridică a țării și că dorește să o dezbată public pe scena politică. (...) Or, în speță, instanțele interne nu au arătat în nici un fel prin ce anume programul și statutul PCN erau contrare principiilor fundamentale ale democrației.”

Prin urmare, cu toate că legislația internațională s-a pronunțat într-un spirit liberal în favoarea înregistrării unui partid cu o ideologie considerată controversată, în cazul inițiativei legislative de față este vorba de ceva mult mai grav: anume de tentativa de interzicere a *tuturor* modurilor de manifestare ale ideologiei legionare, inclusiv simpla exprimare a opiniilor. Acest fapt nu poate reprezenta prin urmare decât o încălcare și mai evidentă a principiilor universale ale drepturilor omului recunoscute de instanțele internaționale.

Nedrept pentru că elimină din circuitul public o serie de personalități-reper ale vieții culturale, științifice și religioase românești, dimpreună cu operele lor. Multe dintre aceste personalități, care au aderat în perioada interbelică la Mișcarea Legionară, au fost interzise în timpul regimului comunist. Acum urmează să ne lipsim din nou de rodul gândirii lor și de exemplul faptelor lor bune, pe

simplul motiv că au făcut parte din Mișcarea Legionară, fără ca să li se poată imputa vreo vină din punct de vedere legal. Noua lege va duce la ștergerea numelor unui Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Țuțea, Emil Cioran, Constantin Noica, Ernest Bernea, George Manu, Radu Gyr și atâția alții de pe monumente și străzi, va declanșa o campanie de demolare a troițelor, statuilor și instituțiilor ridicate în memoria unui Ion Gavrilă - Ogoranu, Valeriu Gafencu, Mitropolit Bartolomeu Anania, Arhim. Justin Pârvu, Arhim. Arsenie Papacioc, Pr. Gheorghe Calciu, foști legionari (sau numai membri ai „Frăției de Cruce”, organizație de tineret a M.L.), dar și luptători anticomuniști și români exemplari. Ca să nu mai vorbim că, prin abuz, legea i-ar putea atinge și pe unii dintre cei care au fost condamnați de regimul comunist ca legionari, fără să fi făcut parte din Mișcarea Legionară, ca Pr. Arsenie Boca, Pr. Daniil Teodorescu (Sandu Tudor), Mircea Vulcănescu etc.

Și este cu atât mai nedrept cu cât, deși regimul comunist a fost declarat drept ilegal și criminal, în mod oficial, partidele comuniste și personalitățile culturale care au fost membre ale PCR nu sunt puse la index.

Condamnabil pentru că România va fi lipsită de o bună parte dintre valorile ei cu care se mândrește și care sunt formative pentru noi și noi generații. Vor fi interzise și filmele despre George Manu, Ion Gavrilă - Ogoranu, Pr. Gheorghe Calciu? Va fi pedepsit prin lege cultul unor „sfinți ai închisorilor” cum ar fi, de pildă, Valeriu Gafencu? Cult care a fost asumat oficial de către Biserica Ortodoxă Română prin organizarea parastasului în cinstea sa de către Arhiepiscopia Romanului și a Bacăului în februarie 2015 la Târgu Ocna sau prin parastasul și conferința organizate de către Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale în luna februarie 2012. Vor fi scoase din bibliotecile publice și interzise pe piață cărțile lui Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Emil Cioran etc? Vor fi închise Centrul de Martirologie de la Râpa Robilor din Aiud, care abia se pregătește a fi inaugurat, și muzeul din fosta închisoare Pitești, unde s-a petrecut teribilul experiment de „reeducare” prin tortură sub comunism?

Aceasta este morala evenimentelor la care asistăm și care ar trebui să indigneze pe orice român cu o urmă de demnitate în el. Iată de ce această lege constituie o imixtiune fără precedent în resorturile Bisericii, căreia i se refuză competența de a fi o instanță morală în cadrul societății. Ea este considerată drept incapabilă să discearnă binele de rău sau sfinții de criminali.

Legea reprezintă totodată și un atentat la libertatea religioasă și de conștiință. Din moment ce Valeriu Gafencu a trăit în închisoare pe un plan exclusiv religios (indiferent de antecedentele sale), el în acest domeniu își are locul firesc și trebuie cinstit ca atare. Dar, prin legea aceasta abe-

continuare în pag. 3

Mai îngropăm nițel România.

Legea împotriva simbolurilor legionare: încă un cui bătut în coșciugul culturii

ADRIAN STURDZA

Ajunsă printr-un exercițiu de hocus-pocus pe ordinea de zi, așa cum se procedează cu atâtea alte legi controversate, ieri a fost votată în Cameră (fusesse trecută și prin Senat mai devreme) legea împotriva simbolurilor cu caracter fascist și legionar.

Gândită ca instrument de pedepsire a celor care neagă Holocaustul, legea, inițiată de Alexandru Florian de la Institutul Ellie Wiesel cu sprijinul PNL, a băgat frumușel la pachet, alături de fascism, legionarismul, în ciuda faptului că procesul de la Nuremberg, de exemplu, șterge orice legătură dintre ele.

Legea, care îi amenință pe negaționiștii Holocaustului și pe cei care laudă în public fasciștii – și acum legionarii – cu pușcăriile, este, prin excelență, o năpastă la adresa culturii române, din cauza faptului că mulți membri marcanți ai elitei românești din generația interbelică au fost legionari – Nae Ionescu, Mircea Eliade etc.

Groznic este că, în multe cazuri, aceștia nu au fost legionari, regimul comunist (și profund anti-

românesc), impus cu tancurile de Moscova, s-a grăbit să-i eticheteze pe mulți dintre “burgheji” pe care voia să-i îngroape - legionari - pentru a-i încălța cu mai mulți ani de pușcărie.

Din acest punct de vedere legea votată ieri în Cameră continuă marea nedreptate făcută acestor oameni de către comunism, lucru absolut neacceptabil. Mulți dintre ei au fost martiri ai neamului românesc, schingiuiți în închisorile comuniste, iar acum devin, iată, condamnați la uitare de către legea propusă de Alexandru Florian și votată de acest “Parlament” “român”.

Inițiativa lui Alexandru Florian nu mi se pare singulară sau întâmplătoare, ci face parte dintr-o serie de manifestări. Acum câțiva ani am asistat la un eveniment desfășurat sub egida institutului Ellie Wiesel – dar și al ICCMER (!?) – care dorea să “demitizeze” unul dintre cele mai marcante personaje ale Rezistenței Anticomuniste în Munți – Moș Gavrilă Ogoranu – pe motiv că ar fi fost legionar.

Una peste alta, sub imperiul acestei legi, românii

vor fi împiedicați de acum să afle despre aportul real la cultura românească al unor oameni precum Nae Ionescu, Petre Țuțea, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, sau a unor adevărați martiri și oameni politici de seamă ai României, precum Mircea Vulcănescu.

Dacă demersul lui Alexandru Florian va fi în viitor la fel de consecvent și hotărât, anticipez momentul în care va fi interzis eventual și Mihai Eminescu, pentru retorica sa antisemită, prezentă în publicistică.

Dacă scopul acestei legi a fost de a reduce antisemitismul în rândul românilor, cred sincer că inițiativa este total contra-productivă. Pentru a eradica xenofobia și ura de rasă etc. este nevoie de cultivare a toleranței și respectului reciproc, de aplanare a greșelilor făcute de ambele părți. Numai adevărul, compasiunea și toleranța pot vindeca rănille adânci. Jefuirea unui popor de unele dintre valorile sale nu va face decât să hrănească resentimente și să adâncească prăpăstii deja create.

25 Iunie 2015

Sursa: epochtimes-romania.com

APEL

rantă, cultul său va fi interzis de către stat.

Iată de ce acest proiect de lege echivalează cu o prigoană anticreștină fără precedent, luând Bisericii dreptul de a se pronunța în mod liber asupra unor probleme privind păcatul, pocăința, smerenia, desăvârșirea creștină, impunând în mod forțat, din exterior, tabuuri de natură politică sau ideologică. Se uită însă că sfinții nu pot avea nicio culoare politică, ei aparținând în primul rând lui Hristos, dincolo de antecedentele lor lumești.

Consecința votării proiectului de lege antilegionar va fi de fapt aruncarea României într-un profund întuneric moral!

Printr-o asemenea lege însăși **condamnarea comunismului este pusă sub semnul întrebării**. Mai este atunci comunismul *ilegitim*? Dacă Mișcarea Legionară, care a combătut radical și constant pericolul comunist, dând pentru aceasta zeci de mii de jertfe, reprezintă răul absolut, atunci, prin contrast, poate că bolșevismul n-a fost chiar atât de rău. Condamnarea totală (inclusiv penală) a principalei forțe anticomuniste duce automat la reabilitarea cel puțin parțială a comunismului.

Mai este atunci comunismul *criminal*? Dacă zeci de mii de legionari (și un număr și mai mare de simpatizanți), care au fost chinuți și batjocoriți la Aiud, Pitești, Gherla, Sighet, Canal și alte sute de locuri de groază (mulți zăcând și azi în morminte fără cruci) sunt automat și veșnic osândiți, neavând dreptul la nici o recunoștință din partea națiunii, atunci nu cumva călăii au avut dreptate?

Mai este regimul comunist *criminal*, când el n-a făcut decât să curețe țara de teroriști, fasciști,

rasiști, asasini notorii, elemente descompuse etc – toate aceste epitete mincinoase fiind regulat folosite la adresa legionarilor?

N-a fost Partidul Comunist atunci salvatorul și binefăcătorul națiunii?

Mai interesează pe cineva că printre legionari se aflau sute de cadre universitare, mii de preoți, alte mii de studenți și elevi și că majoritatea n-au dat în viața lor nici măcar o palmă cuiva? Ba, mai mult, și-au ajutat și îngrijit colegii de celulă nelegionari (unii fiind evrei), inclusiv unii vinovați personal de abuzuri contra lor în regimurile precedente? Iubirea de aproapele și sfințenia creștină constituie repere negative pentru România de azi?

Ce se va întâmpla cu întreaga literatură memorialistică concentraționară? Ea constituie un adevărat reper pentru identitatea noastră națională și spirituală, iar printre portretele morale remarcabile ale celor oprimați și martirizați se găsesc și numeroși legionari (v. <http://www.rostonline.ro/revista-rost/>, <http://www.fericiticeiprignoniti.net>, sau <http://ziarullumina.ro/religios/memoria-bisericii>). Va fi și ea cenzurată în numele unei legi absurde?

Pe acești români, adevărate simboluri ale conștiinței neamului, doriți să-i condamnați pentru a doua oară, prin condamnarea memoriei lor, călcând astfel pe urmele torționarilor comuniști?

Atitudinea lor va rămâne de-a pururi drept una care face cinste numelui de român, indiferent câte demersuri josnice s-ar face pentru a le întina memoria.

Pot fi priviți acești oameni drept niște “infracțori”? Sunt valorile pentru care ei au suferit și s-au jertfit “criminale”? Cu siguranță da, dar *numai* pentru mentalitatea bolșevică a unui trecut de tri-

stă amintire, despre care speram că este definitiv apus.

Este capabilă România secolului XXI să depășească această mentalitate, sau riscă să repete greșelile unei ideologii criminale și inumane cum a fost cea comunistă?

Vă invităm să reflectați asupra acestor întrebări fundamentale și să hotărâți în consecință.

11 martie 2015

- Asociația „Rost”
- Fundația „George Manu”
- Fundația Luptătorilor din Rezistența Armată Anticomunistă
- Asociația Urmașilor Luptătorilor Anticomuniști
- Fundația „Sfinții Închisorilor”
- Fundația „Sfinții Martiri Brâncoveni”
- Federația Română a Foștilor Deținuți Politici Luptători Anticomuniști
- Asociația pentru Revigorarea Tradiției
- Asociația pentru Toleranță în Spațiul Public
- Fundația “BunaVestire”
- Fundația “Ion Gavrilă Ogoranu”
- Asociația pentru Cultură și Educație “Sfântul Daniil Sisastrul”
- Asociația „Bucovina Profundă” – Suceava
- Asociația ”Ortodoxia Tinerilor”
- Liga Pentru Identitate Națională
- Asociația “Predania”
- Frăția Ortodoxă “Sfântul Gheorghe”

Acest apel a fost semnat pe internet de un număr de 2654 de cetățeni.

http://www.petitiononline.net/petitie/pe_nu_apa_rarea_memoriei_fostilor_detinuti_politici_din_perioada_comunista-p24143144.html

Observații critice asupra proiectului de lege PL-x 193/2014

FUNDAȚIA GEORGE MANU

Asupra proiectului de lege PL-x 193/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii se pot face următoarele observații critice.

Punctul esențial al completării îl reprezintă interzicerea „organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter legionar” precum și incriminarea „promovării concepțiilor legionare”, termen adăugat în mod deliberat alături de „fascist, rasist și xenofob”, în mod evident datorită lipsei sale de suprapunere cu aceste concepții deja incriminate de legislația actuală.

Acest proiect de lege, care are în vedere o culpabilizare colectivă la scară istorică, denotă un caracter abuziv și arbitrar, datorită următoarelor considerente:

1. Nu există nicio bază creată de o comisie imparțială de istorici, care să fi studiat în mod obiectiv fenomenul legionar pentru a ajunge la concluzia caracterului funciar criminal al acestuia.

2. Proiectul legislativ nu este fundamentat nici pe o bază juridică de genul celei create de procesele de la Nürnberg care au condamnat regimul nazist și structurile sale, și care de fapt au scos legionarismul de pe lista inculpaților.

3. Mai mult, procesele intentate în România în ultimii ani împotriva unor organizații legionare sub acuzația de « fascism » s-au soldat cu achitarea învinușilor, tribunalele din România neputând găsi o încadrare cu caracter penal a legionarismului.

4. Retragerea cetățeniei de onoare a lui Valeriu Gafencu, acordată inițial de Consiliul Local Târgu-Ocna, pe motive de pretinsă apartenență a celui supranumit «Sfântul închisorilor» la o «organizație fascistă», a fost între timp contestată în justiție și a fost anulată, sentința fiind definitivă. Titlul de cetățean de onoare post-mortem acordat lui Valeriu Gafencu a fost astfel restabilit.

Tocmai această imposibilitate de a încadra concepția legionară în legile cu caracter penal existente, și care se află la toate standardele internaționale, i-a determinat pe autorii proiectului de lege și pe consilierii acestora să propună, în mod evident abuziv, incriminarea legionarismului ca atare, asimilându-l prin expunerea de motive iarăși cu «fascismul», cu toate că justiția din România a respins până acum de fiecare dată această etichetare, iar DEX în versiunea sa actualizată o evită la rândul său. Astfel, un amendament al Comisiei Juridice a propus formularea:

Art.2 f) *“Mișcarea legionară este considerată o organizație fascistă care a activat în perioada 1927 - 1941 sub denumirea de Legiunea “Arhanghelului Mihail”, Garda de Fier și Partidul Total pentru Țară” bazată pe DEX ediția 1998, ignorând faptul că în ediția revizuită 2009 termenul de “legionar” este definit astfel: “membru al mișcării social-politice de extrema dreaptă, reprezentată de partidul Garda de Fier; gardist”, eliminându-se prin urmare atributul de “fascist”.*

Astfel, însăși expunerea de motive a inițiatorilor conține o serie de contradicții. Pe de-o parte se susține:

“În România fascismul a luat denumirea de Mișcarea legionară sau titulatură sub care aceasta a funcționat până în ianuarie 1941 (Legiunea Arhanghelului Mihail, Garda de Fier, Totul pentru Țară).”

Dacă această etichetare de “fascism” ar fi corectă pe plan obiectiv (căci termenul e folosit adesea drept insultă sau etichetare ideologică, numai că aceste opinii subiective ale unora nu au relevanță juridică), nu ar mai fi fost nevoie de completarea legii care să includă “legionarismul” ca atare în categoria infracțiunilor. Inșuși faptul existenței acestui proiect de lege denotă lipsa de suprapunere a celor doi termeni, așa cum constată de altfel și inițiatorii săi:

“După decembrie 1989, mișcări, asociații sau partide politice și-au revendicat ideologia legionară și desfășoară în spațiul public acțiuni de promovare a ideilor legionare. Practica juridică a demonstrat că neinclusiunea termenului “legionar” într-o reglementare care se referă la riscurile ce le poate produce extrema dreaptă identificată numai ca fascism, facilitează promovarea imaginii Mișcării legionare ca mișcare naționalistă diferită de fascism. Astfel, Mișcarea legionară nu ar intra sub incidența unor reglementări limitative pentru extremismul de dreapta.”

Prin urmare, după ce am putut constata că inșuși inițiatorii legii au dificultăți în a asimila în mod obiectiv legionarismul cu fascismul, constatăm de asemenea că astfel de dificultăți apar și în cazul asimilării legionarismului cu rasismul, incitarea la ură națională, xenofobia. Aceasta pentru că toate aceste delictе sunt deja prevăzute în legislația existentă, numai că persoane sau grupări de orientare legionară nu au fost condamnate până acum pentru asemenea infracțiuni.

În viziunea autorilor proiectului de lege, concepția legionară ar urma să fie condamnată astfel printr-o formulare cu dedicație expresă, doar pentru că este asimilată “extremismului de dreapta”, cu toate că până acum nu s-a făcut pasibilă de încălcarea normelor legale în vigoare.

Cu alte cuvinte, în mod paradoxal legionarismul se află în situația de a fi condamnat în mod explicit, tocmai pentru că până acum NU a încălcat nicio lege românească, înțelegând să se încadreze în toate normele statului de drept!

În continuare ne vom referi și la alte articole din proiectul legislativ în discuție.

“Art.1 - Pentru prevenirea și combaterea incitării la ură națională, rasială sau religioasă, la discriminare și la săvârșirea de infracțiuni contra păcii și omenirii, prezenta ordonanță de urgență reglementează interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de infracțiuni contra păcii și omenirii.”

Art.2 a) *Prin organizație cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob se înțelege orice grup format din trei sau mai multe persoane, care își desfășoară activitatea, temporară sau permanent, în scopul promovării ideilor, concepțiilor sau doctrinelor fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe, precum și ura sau violența pe motive etnice, rasiale sau religioase, superioritatea unor rase și inferioritatea altora, antisemitismul, incitarea la xenofobie, recurgerea la violență pentru schimbarea ordinii constituționale sau a insti-*

tuțiilor democratice, naționalismul extremist.”

În mod indubitabil, cheia problemei o constituie așa-numita “concepție legionară”. Promovarea acesteia, fie de către persoane fizice, fie de organizații, ar intra prin urmare sub incidența legii penale. Dat fiind că “organizația” este definită drept un grup constituit cu scopul de a promova “concepția legionară”, devine limpede că acest termen trebuie definit și circumscris cu exactitate.

O întrebare esențială la care trebuie dat un răspuns este dacă această concepție legionară, odată definită cu precizie, are într-adevăr un caracter malign și reprobabil, merit să justifice criminalizarea ei explicită, de vreme ce în legislația existentă nu s-au putut găsi alte temeuri pentru a-i condamna pe cei care o împărtășesc.

În fapt, concepția legionară, ale cărei baze au fost puse de către Corneliu Codreanu, este una profund morală și ancorată într-un set de valori de natură spirituală. Scriitorul Răzvan Codrescu sintetizează concepția întemeietorului legionarismului la modul următor:

E greu de făcut o asemenea sinteză ad-hoc, mai ales în spațiul și condițiile unui interviu. Forțez, totuși, o aproximație. Viața istorică nu e nimic fără memorie și transcendență. Dumnezeu și morții sînt prezențe vii, care onorează, dar și obligă. În ordinea firească, destinul insului este solidar cu destinul neamului, iar totul capătă sens în perspectiva învierii. Există o linie a neamului care merge, în cazul neamurilor creștine, în tandem cu linia Bisericii, dar fără să se confunde cu ea. Românii au datoria sfîntă să-și păzească credința și identitatea, nu pentru a-i umbri pe alții, ci pentru a se promova cinstit și plenar pe ei înșiși. Iar pentru a împlini idealul național, nici o jertfă nu e prea mare. Legionarul, care ambiționează și trebuie să se străduiască să fie o combinație actuală de erou și sfînt, nu se va lăsa cumpărat și va sta mereu gata de moarte. Onoarea trebuie să fie normă de existență – nu din orgoliu, ci din principialitate. Decît să triumfi printr-o infamie, mai bine să cazi răpus pe drumul onoarei. Politicianismul și comunismul sînt principalii adversari ai acestor aspirații istorice și existențiale. Evreii sînt primejdioși întrucît fac jocul acestor adversari curenți, contribuind, pe față sau pe ascuns, la disoluția morală și națională. Încurajînd stînga și comunismul, ei se pun singuri de-a curmezișul dreptei, care înseamnă, în spațiul european cel puțin, naționalism constructiv și spiritualism creștin, angajare morală și comunitară sub semnul crucii lui Hristos. Dar mult mai periculoși și mai culpabili decît evreii sînt creștinii care trădează cauza neamului și desconsideră locul Bisericii în veac. Marea problemă a istoriei românești, mai vechi sau mai noi, este trădarea. Născut sub semnul Arhanghelului Mihail – arhistrategul cu sabie de foc al legiunilor cerești, pedepsitorul lui Lucifer și restauratorul dreptății divine –, legionarismul se vrea pariu primenitor cu istoria și împăcare a neamului românesc cu Dumnezeu și cu sine înșuși. Legionarismul nu pune pe primul plan nici statul (ca fascismul italian), nici rasa (ca fascismul german), ci desăvîrșirea sufletească a insului și a neamului (pe coordonatele principiale ale idealului creștin). Triumful lui, prin urmare, nu poate fi doar o afacere politică și nu poate veni prin lovi-

continuare în pag. 5

**OBSERVAȚII CRITICE
ASUPRA PROIECTULUI DE LEGE
PL-X 193/2014**

tură de stat, ci numai prin procesul de lămurire și perfecționare lăuntrică. De aceea, pe primul plan este omul, nu programul politic. O idee politică, oricât de mare și de nobilă, nu înseamnă nimic dacă nu ai oameni pe măsura ei, care să și-o asume și s-o pună în lucrare. De aceea pedagogia națională e marea urgență căreia trebuie să-i răspundă noua generație, mai ales prin elitele ei. Neamul românesc este provocat la un mare proces de învrednicire – întâi în fața lui Dumnezeu, apoi în fața oamenilor. Cel puțin pînă la “marea biruință”, prioritară sînt – trebuie să fie – datoriile, nu drepturile, jertfelnicia, nu comoditatea călduță a traiului larvar. Iar liderul politic – o spune mai ales în Jurnalul de la Jilava – trebuie să aibă în vedere nu doar nevoile materiale și destiul imediat al celor pe care-i conduce, ci totodată (de nu cu precădere) nevoile lor sufletești și destiul lor veșnic (aspirația creștinească spre mîntuire). Cam așa gîndea și simțea Codreanu, mișcîndu-se indefinit între realism și idealism, cu năzuinți cărora nu le-a lipsit nici sinceritatea, nici sublimul, dar care pînă la urmă au fost înghițite ca de o mlaștină de limitele – generale, dar și autohtone – ale umanului. [sursa: <http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2012/09/dece-am-mai-vorbi-despre-codreanu.html>]

Privită în esența sa, concepția legionară nu conține nimic malign, nici formulări care să fie de natură să genereze pretexte sau să justifice în mod programatic acte reprobabile. Trebuie totodată amintit și faptul că fenomenul legionar este unul de largă amplitudine istorică și socială, el avînd aproape nouă decenii de existență. Prin urmare este evident că anumite atitudini, modele de discurs, etc, care se încadrau în mentalitatea epocii interbelice, nu mai sunt astăzi de actualitate, când contextul istoric, social și cultural este complet diferit. O aducere la zi și o separare între atitudinile cu caracter contingent și constantele esențiale ale concepției legionare este făcută în scrierea „Doctrina legionară” a lui Horia Sima:

*Scrierea de față tratează doctrina Mișcării Legionare. Primul lucru care trebuie avut în vedere când se întreprinde o asemenea cercetare este de a stabili marginile subiectului, de a se preciza ce anume intră în cuprinsul lui. Pentru că nu toate declarațiile, afirmațiile, cugetările întemeietorului Mișcării fac parte integrantă din patrimoniul ei doctrinar. Există o serie de idei mai puțin caracteristice, care reflectă vicisitudinile istorice prin care a trecut neamul nostru și față de care Mișcarea a trebuit să ia atitudine. Anticomunism, antiiudaism, antipoliticianism, nu sunt decât accidente în dezvoltarea ideologică a Legiunii. Dispărînd cauzele care le-au provocat, vor dispărea și atitudinile mai sus amintite, ca efecte ale lor. Pentru a înțelege această serie de anti, trebuie să le raportăm la situațiile politico-naționale, specifice care le-au dat naștere, chestiune pe care am lămurit-o într-un studiu publicat în 1958: **Actualitatea Căpitanului**.*

Doctrina legionară, în fundamentele ei ultime, este o nouă concepție asupra lumii și vieții. Corneliu Codreanu nu s-a imobilizat într-o atitudine pur negativă, nu s-a mulțumit să combată numai relele care măcinau vigoarea neamului nostru, ci a oferit acelora care l-au urmat, o nouă perspectivă a existenței. Numai această parte pozitivă și creatoare din gîndirea Căpitanului, numai acest

fond inalterabil de idei, insensibil la schimbările istorice, poate să figureze, cu depline drepturi, într-un studiu închinat doctrinei legionare. Restul, fără a-i tăgădui necesitatea sau importanța, trebuie așezat în cadrul trecător al programelor politice. (...)

Doctrina legionară nu este o schemă rece de idei. Nu s-a creat rațional și n-a existat la origine sub un sistem de gîndire, care apoi, prin efectul propagandei, să cucerească aderenți și să fie adoptat ca bază ideologică a unei organizații. În stadiul ei inițial, doctrina legionară a existat ca stare de spirit, pe care Corneliu Codreanu a fixat-o în câteva propoziții : credința în Dumnezeu, încrederea în misiunea noastră, dragostea dintre legionari și folosirea cântecului ca mijloc de manifestare a noii spiritualități.

Această nouă orientare spirituală în viața neamului nostru, această nouă atitudine în fața vieții, nu e creația exclusivă a lui Corneliu Codreanu și a mînunchiului de prieteni cu care a întemeiat Mișcarea. Ea s-a plămuit din energiile creatoare ale întregului neam și este expresia acțiunii convergente a mai multor factori: **“Legiunea, în adîncul ei, mărturisește Corneliu Codreanu- în aceea stare de spirit nevăzută, n-am creat-o eu. Ea este rezultatul unei conlucrări. Ea s-a născut din contopirea următoarelor elemente :**

1. Aportul nostru de simțire.
2. Aportul de simțire a altor români.
3. Prezența în conștiința tuturor a martirilor neamului.
4. Îndemnul pămîntului patriei și
5. Binecuvîntarea lui Dumnezeu.

Pe măsură ce Mișcarea s-a dezvoltat, s-a simțit nevoia să se precizeze impulsul inițial din care a luat naștere. Explicația rațională a fenomenului legionar nu crează însă nimic nou pe plan spiritual. Piatra din capul unghiului fusese pusă. Primele principii n-au variat în esență. Doctrina fixează numai în simbolurile minții și dă circulație intelectuală unei stări de spirit preexistente. [sursa: http://www.fgmanu.ro/documente/pdf/doctrina_legionara.pdf]

Un fapt esențial în perioada postbelică îl constituie adaptarea legionarilor la sistemul politic democratic. Astfel, Alexandru M. Frîncu scria în revista „Însemnări” din anul 1952 următoarele:

În România începuturilor legionare existau o seamă de partide politice, coafate - cum spun frații - de o vietate supremă și intangibilă: Constituția. Partidele toate și Constituția întreagă se reclamau de la mitul nediscutat al secolului: democrația.

Legionarii, deschizînd ochii în România și judecînd lumea după realitățile ei și vocabularul românesc, au reținut din realitățile ce li se propuneau (uneori destul de violent) spre observație, că democrație era numai aceea propusă și exemplificată de “trăirea politică” românească. Și nu o găseau entuziasmantă! Mai mult, înainte de a o descoperi, ca pe o impostură grosolană și o farsă, și-au dat seama că era primejdioasă. Primejdioasă pentru destinele prezente ale neamului, mortală pentru soarta lui viitoare. Și au spus-o, cu candoarea lor juvenilă, fățiș și răspicat. Și anume au grăit așa: dacă mizeria asta de regim în virtutea căruia se selectează “elita” cea mai abjectă, în virtutea căruia se înstrăinează definitiv bunurile Țării, în virtutea căruia se pune în primejdie de moarte componența, mai mult, însăși persistența demografică a neamului, este democrație, atunci noi, acești tineri neexperimentați, suntem antidemocrați.

Au trecut anii. Am îmbătrînit. Unii dintre noi au prins, pe ici pe colo, să citească. Alții au umblat pe la Universități. (Nu numai cele de la Miercurea Ciucului, Aiud, Buchenwald). Noi toți cei care am scăpat teferi peste frontiere, trăim în mediul - nou pentru noi - al Occidentului. Și iată că țărani Danubiului, lăsându-ne cușmile și

opincile acasă, am făcut, în lumea asta nouă și liberă, o mare descoperire.

Ca și tinerii seminariști trimiși pe la 1700 la carte, la Roma, și buimăciți de a găsi în textele Breviarului cotidian o seamă de cuvinte de-ale lor, țărănești, aidoma cum le grăiau ei pe malurile Mureșului, tot așa și noi am fost surprinși să găsim nu numai în “așezările cetățenești” adunate de Aristot sau în anterioarele dialoguri ale tăietorului de piatră Socrate, ci și în trăirea politică de fiecare zi a contemporanilor noștri occidentali aplicate o seamă de reguli pe care noi, cu trudă, le degajaserăm și impuseserăm vieții noastre legionare.

Și nu cu puțină surprindere am aflat că ansamblul acestor reguli - de libertate înțeleasă dar uman îngrădită, de demnitate tuturor recunoscută - purta exact numele ce-l avea, la noi în țară, regimul ce-i nega însăși fundamentele: **democrație**.

Dilemă! Ce trebuia să facem? Să continuăm a ne conserva ostilitatea pentru o așezare, numai pentru că purta un nume compromis, sau să ne înclinăm în fața evidenței și să reabilităm și numele, dat fiind că este subîntins de o realitate pe care demult o acceptaserăm, cel puțin în incinta noastră legionară? [sursa: Alexandru M. Frîncu – «Haiduci, arhangheli, cetățeni », ed. Babel, 2014]

De asemenea, în perioada postbelică, legionarii nu numai că au fost exonați de orice acuzație de către Tribunalul Internațional de la Nürnberg [«Poziția politică a Mișcării Legionare în vederile Tribunalului Internațional de la Nürnberg», <http://www.fgmanu.ro/Istorie/articol234.html>] dar au colaborat cu puterile occidentale în lupta anticomunistă. Astfel, un raport aflat în arhivele CIA relatează despre legionari următoarele :

În documentul arhivat electronic sub numele [SIMA, HORIA VOL. 1_0018] găsim un raport din anul 1948 intitulat „Situația Gărzii de Fier din exterior”, care este alcătuit de o sursă care se autodefineste ca „neapartenînd niciunui grup legionar, dar avînd relații de prietenie cu unii din doctrinarii Gărzii de Fier”. (...)Pe de altă parte, gruparea lui Horia Sima număra circa 350-400 de persoane, răspândite într-o serie de țări din vestul Europei. Pe plan ideologic aceștia păreau a se fi întors la nivelul anilor 1933-37. Credeau în realizarea spirituală a unui nou tip uman, obținut prin exaltarea ideii de sacrificiu, onoare și disciplină, iar elementul religios continua să-și mențină aceeași mare importanță. Pe plan politic s-a putut constata însă o evoluție, ideologia totalitară părănd a fi dispărut. A câștigat în schimb teren dorința garantării libertății pentru toți, spre beneficiul tuturor. La acest fapt nu a contribuit doar educația, ci și propria experiență. Aceasta a dovedit că ideea totalitară e convenabilă doar atunci când se manifestă în beneficiu propriu, devenind respingătoare atunci când tu însuși ești oprit. Totodată s-a exprimat ideea că evoluția istoriei contemporane nu mai poate fi separată de formele de manifestare democratice. Reprezentanții grupării au menționat că într-o societate românească viitoare ei intenționează să fie parteneri sinceri într-un sistem democratic, la realizarea căruia să conlucreze într-un mod decent toți partenerii politici. Au declarat de asemenea că doresc alegeri libere, cu stabilirea mandatului politic la patru ani, precum și respectul ferm și integral al Constituției din 1923. Ei au scos în evidență că cea mai sigură garanție a acestei noi orientări, pe lângă dorința lor sinceră, este certitudinea faptului că în noua societate formată după ce va cădea comunismul, dictatura va deveni o imposibilitate atât din punct de vedere național, cât și internațional. [sursa: <http://www.fgmanu.ro/Istorie/articol566.html>]

De asemenea, în cadrul “Declarației Mișcării

OBSERVAȚII CRITICE
ASUPRA PROIECTULUI DE LEGE
PL-X 193/2014

Legionare” din anul 1990
[http://www.fgmanu.ro/Carti/5/capitol_1], Horia Sima scria:

Abia înscăunat la putere, actualul regim al președintelui Iliescu a semnat un decret prin care acordă libertate de organizare și propagandă tuturor partidelor; afară de „legionari”, pe care îi consideră „fasciști” și „extremiști”. Protestăm cu cea mai mare energie contra acestei măsuri nedrepte, care descalifică pe autorii ei. (...) Mișcarea Legionară reclamă abolirea decretului-lege prin care i se interzice participarea la viața politică. Din vreme ce foștilor comuniști li s-a recunoscut dreptul de a se organiza într-un partid și a participa la alegeri, e de neînțeles ca victimele lor predilecte, legionarii, să fie excluși din stat. Noi credem că, într-un regim democratic, combatanții anticomuniști trebuie să se bucure de recunoștința generală și să nu fie din nou azvârliți la periferie, ca niște paria ai societății. (...) Mișcarea Legionară este gata să colaboreze cu toate forțele constructive ale țării și își ia obligația să se afirme numai în cadrul legalității democratice.

În capitolul intitulat “Mișcarea Legionară și democrația” din aceeași Declarație, se specifică următoarele:

*Prin 1955 a apărut broșura d-lui Horia Sima intitulată cu acest nume: **Mișcarea Legionară și democrația**. Redăm din această broșură argumentele principale, cu scopul de a arăta că legionarii au fost adevărații apărători ai democrației și nu vechile partide politice. Vechea clasă politică a practicat permanent o politică dictatorială de cea mai odioasă speță, exclusiv cu scopul de a împiedica ajungerea la putere a mișcării pe căi legale.*

Mișcarea Legionară nu se simte deloc stingherită de prezența altor partide și nu râvnește să le suprimă existența. Mișcarea Legionară nu manifestă nici o rezervă ca lupta politică să se poarte în văzul țării, iar rezultatele să se exprime prin mijlocirea votului. Mișcarea Legionară nu urmărește să se substituie voinței naționale și nici să guverneze fără controlul maselor populare. Verdictul națiunii trebuie să decida cărei grupări politice îi revine sarcina guvernării. (...)

Sub regimul național-legionar, dl. Horia Sima de trei ori a propus lui Antonescu să organizeze alegeri libere cu toate partidele. Dar vechile partide l-au sfătuit pe Antonescu să nu accepte alegeri libere, temându-se că vor câștiga legionarii. Toate partidele l-au sfătuit, după lovitura de stat din 21 Ianuarie 1941, să nu recurgă la alegeri, ci să continue să guverneze dictatorial, bucurându-se de sprijinul lor.

Aceasta e adevărata istorie a Mișcării Legionare în relațiile ei cu conceptul democratic. În timp ce vechile partide s-au asociat atât cu dictatura carlistă cât și cu cea antonesciană, pentru a împiedica ajungerea la putere a Mișcării Legionare pe căi legale, singuri noi am reprezentat și am apărat voința națiunii.

Concluzia acestor fragmente extrase din materiale mai extinse este cea indubitabilă conform căreia **conceptia legionară**, în special cea cristalizată în urma evoluției postbelice a acesteia, este una în conformitate cu principiile și normele democratice, încă de la începutul anilor 50 ai secolului trecut, într-o perioadă când în țară teroarea și barbaria comunistă erau la apogeu.

Prin urmare, nu este de mirare faptul că legionarii nu au fost condamnați nici în țările occidentale după anul 1945, nici în România anilor 1990-2015 pentru delict care țin de “crime contra păcii și umanității, fascism, rasism, xenofobie, antisemitism”, etc.

În aceste condiții, prezenta inițiativă legislativă

ridică un mare semn de întrebare: pe ce teme mai este atunci incriminat legionarismul, din moment ce s-a demonstrat că nu a încălcat nicio normă democratică și nicio lege în niciunul din statele (incluzând România) unde legionarii au activat până acum în deplină legalitate?

„Art. 5 – *Fapta persoanei de a promova, în public, cultul persoanelor vinovate de infracțiuni contra păcii și omenirii, crime de război sau crime contra umanității, precum și fapta de a promova în public, idei, concepții sau doctrine fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe, în sensul art.2 lit. a) se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi.*”

Incriminarea “promovării concepțiilor legionare” are un caracter vag, imprecis și pasibil de abuzuri nesfârșite. Însuși acest statut de incertitudine, datorită lipsei unor repere și limite clare în aplicare, are menirea de a induce nesiguranță, de a promova intimidarea, restricționând astfel în mod inadmisibil dreptul fundamental la libertatea de expresie și de conștiință garantată de Constituția țării.

Se pot astfel ridica o serie de obiecții absolut legitime.

În aplicarea legii, o concepție ar urma să fie asimilată celei legionare numai dacă ea dă dovadă de o autoasumare explicită și deplină a acestei identități? Adică doar dacă folosește explicit și simbolurile, uniforme, formulele de salut, etc., prezente la Legiunea interbelică? Sau orice concepție național-creștină, care are în mod evident puncte de intersecție cu cea legionară, dar nu conține toate elementele acesteia, ar putea fi astfel inclusă în mod automat în categoria infracțiunilor?

În urma adoptării acestei legi se va institui cenzura? Vor fi cenzurate toate cărțile unor autori care au avut de-a face cu fenomenul legionar? Vor fi interzise scrierile memorialistice concentraționale și ale rezistenței anticomuniste, care de fapt reprezintă o contribuție esențială la istoria și identitatea românească, sub pretextul că reprezintă “promovarea concepțiilor legionare”? Vor fi interzise scrieri precum “România în eternitate” a lui Mircea Eliade, “Schimbarea la față a României” de Emil Cioran sau “Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane” de Radu Gyr, sub același pretext? Cum se va proceda în aplicarea concretă a legii? Se va alcătui o “listă neagră” a cărților interzise și una “albă” a celor “licite”? Care din martirii temnițelor comuniste vor avea dreptul la cinstire din partea noastră și care nu? Se vor alcătui și aici două categorii de liste?

Ne facem prin urmare datoria de a semnala acest potențial caracter abuziv al unui proiect de lege de natură să afecteze drepturi fundamentale ale cetățenilor României. Aspectele anticonstituționale ale sale încalcă fără niciun temei juridic, istoric și legal, drepturile la libertatea conștiinței, la asociere precum și libertatea de exprimare.

Un alt aspect problematic și contradictoriu îl constituie statutul foștilor deținuți politici legionari. Pe de-o parte statul român le recunoaște suferința și jertfa, acordându-le compensații materiale ca victime ale unui regim represiv. Dar, pe de altă parte, dacă s-ar vota o asemenea lege care ar culpabiliza legionarii în bloc, doar pe seama acestui statut, fără să se țină seama dacă e vorba sau nu de o culpă individuală, s-ar ajunge iarăși la o situație paradoxală: cei care pe de-o parte sunt omagiați și recompensați, sunt pe de altă parte condamnați moralmente din nou, legitimându-se astfel sentințele abuzive ale justiției sistemului comunist.

“Art.6 (1) – *Negarea, contestarea, aprobarea, justificarea sau minimalizarea în mod evident, prin orice mijloace, în public, a holocaustului ori a efectelor acestuia, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.*”

Atragem atenția asupra sintagmei “minimalizarea în mod evident”, care este de natură ambiguă și în măsură să blocheze cercetarea științifică obiectivă

de natură istorică privind tematica holocaustului. Dacă s-ar adopta această formulare, s-ar ajunge la paradoxul că această lege l-ar condamna pe însuși **Wilhelm Filderman!** [cf. Wikipedia: n. 14/25 septembrie 1882, București - d. 22 aprilie 1963, Paris) a fost jurist și om politic român de etnie evreiască, președinte al Uniunii Evreilor Români (1923-1948), președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România (1929-1941; 1944-24 octombrie 1945) și președinte al Consiliului Central al Evreilor din România (1936-1941; 1945)] Datorită acestor funcții pe care le-a îndeplinit, inclusiv în perioada holocaustului, vorbim probabil de personalitatea cea mai bine informată și mai avizată să se pronunțe asupra acestei probleme. Și iată ce spune dl. Filderman, preluat după articolul “Mulțumim, Domnule Dr. Filderman!” apărut în anul 1952 în revista “România” editată în exil, la Buenos Aires [sursa: Alexandru M. Frâncu – «Haiduci, arhangheli, cetățeni», ed. Babel, 2014].

(...) *Este vorba de o conferință publică, rostită recent la Paris, sub auspiciile Federației Societăților Evreiești din Franța de către dl Dr. W. Filderman. Dl Dr. Filderman nu este numai figura primordială a evreilor români, ci -cum pe bună dreptate îl caracterizează BIRE, din care, în cazul de față, ne extragem documentarea- personalitatea cea mai importantă a evreimii europene.*

Într-o amplă expunere (mai bine de două ore), fostul conducător al evreilor din țară a dat seama asupra activității sale oficiale și oficioase din epoca cea mai zbuțuită a recente istorii românești. Suntem în fața unei mărturii directe, venită din sursa cea mai autorizată. Datele pe care le vom extrage deci din conferința dlui Dr. Filderman, român și evreu, vor atârna -tocmai din această cauză- cu atât mai greu în balanța verității, în testimoniul pe care îl aduce în favoarea României.

Pentru că despre aceasta este vorba: de procesul intentat în fața opiniei mondiale României. Acuzatorii sunt marea presă internațională și anumiți publiciști exaltați, care de la 1944 încoace nu știu despre România altceva decât că este un fost stat fascist, asasin de evrei, din fericire liberat de Uniunea Sovietică și oblatuit de un guvern în fine democratic. (...)

Cum rămânem însă cu cifra de 300.000 de asasinați sau dispăruți pe care, împreună cu propaganda antiromânească, o susțin și dl Pierre Paraf și Leon Poliakov? Tocmai aici intervine rectificarea, plină de greutate și irefutabilă, a dlui Dr. W. Filderman, cel mai în măsură să știe ce s-a întâmplat în România, ca unul ce a fost, în tot timpul războiului, conducătorul comunității evreiești și, mai mult decât conducător, vajnicul ei apărător.

Iată extrem de prețioasele precizii date de dl Dr. Filderman:

1. *Pierderile numerice ale evreilor sub regimul Antonescu au fost de ca. 5%. (După noi chiar un singur evreu omorât ar fi fost prea mult. Dar dacă în această groaznică materie suntem conduși a trebui să cităm cifre, în măsura în care o crimă poate fi gradată, 5% înseamnă mai puțin decât 50%).*

2. *Aceste pierderi se detaliază în: a) 8120 evrei executați la Iași (de către germani, în represalii inumane pentru asasinarea a trei ofițeri) și b) 120 victime omenești făcute în timpul rebeliunii. (Dl Dr. Filderman nu precizează de cine. Nu insistăm nici noi. O rebeliune scoate la iveală pleava societății și canalia pe uliți. O rebeliune se caracterizează prin acte sângeroase și nesăbuite. Recentă rebeliune boliviană a cauzat la La Paz, un oraș de cinci ori mai mic decât Bucureștii, 6.000 de victime. Iar starea de pace și prosperitate în care capitala noastră trăiește de șapte ani sub un guvern “qui est en sympathie avec les Russes”, un guvern, și nu canalia iresponsabilă de pe uliți, oare câte victime omenești o fi cauzat?)*

continuare în pag. 7

Cu istoria la tribunalul politicii

MIRCEA STĂNESCU

Azi, 24 iunie 2015, aleșii națiunii s-au ocupat (definitiv) de Istorie: au (re)votat legea „antifascistă” și „antinegaționistă” [1].

Această lege, despre care s-a spus (inexact) că este (doar) „antilegionară”, vizează mult mai mult, căci atacă fundamentele libertății de expresie și ale cercetării științifice.

Din păcate, ea nu a fost criticată decât de „legionari” sau de cei cu simpatii de acest gen, fapt explicabil, căci sunt primii vizați, deși, cum am spus, nu sunt singurii și nici cei mai importanți. Că ataci idei sau organizări (asocieri) politice, asta este una, dar istoricii nu-și pot face partid politic pentru a se apăra de asemenea producții care se vor legale (ba chiar, se vede, devin legi).

Unde sunt apărătorii libertății de conștiință? Absenți!

Unde sunt istoricii (pe noi nu ne punem la socoteală)? Absenți și ei!

Presupunem că sunt cu toții culpabilizați, speriați, șantajați cu „antisemitismul”, „negaționismul”, „minimalismul” și „defectivismul” (sic!) acestei „legi Big Brother a istoriei”.

Prin urmare, nu ne rămâne decât să reproducem integral petiția Asociației „Libertate pentru Istorie” din Franța, care constată ce efecte nocive pot avea asemenea legi, și reamintește principiile care stau la baza științei:

Paris, 13 decembrie 2005

Iritați de intervențiile politice din ce în ce mai

frecvente în aprecierea evenimentelor trecutului, și de procedurile judiciare care îi vizează pe istorici și pe cei înclinați spre reflecție, ținem să reamintim următoarele principii:

Istoria nu este o religie. Istoricul nu acceptă nici o dogmă, nu respectă nici o interdicție și nu cunoaște tabuuri; el poate să deranjeze.

Istoria nu este morală. Rolul istoricului nu este să glorifice sau să condamne; el explică.

Istoria nu este sclava actualității. Istoricul nu aplică trecutului scheme ideologice contemporane și nu introduce în evenimentele din trecut sensibilitatea de azi.

Istoria nu este memorie. Într-un demers științific, istoricul strânge amintirile oamenilor, le compară între ele, le confruntă cu documentele, cu obiectele, cu urmele, și stabilește faptele. Istoria ține seama de memorie, dar nu se reduce la ea.

Istoria nu face obiectul justiției. Într-un Stat liber, nu este nici dreptul Parlamentului, nici al Puterii Judecătorești să definească adevărul istoric.

Politica Statului, chiar atunci când este animată de cele mai bune intenții, nu este politica istoriei. Violând aceste principii, articolele legilor succesive – și în special legile din 13 iulie 1990 [2], 29 ianuarie 2001 [3], 21 mai 2001 [4] și 23 februarie 2005 [5] – au restrâns libertatea istoricului, căruia i s-a spus, sub sancțiuni penale, ce trebuie să cerceteze și ce să descopere, i s-au prescrip metode și i s-au impus limite.

Cerem abrogarea acestor dispoziții legislative nedemne de un regim democratic.

Semnează: Jean-Pierre Azéma, Elisabeth Badinter, Jean-Jacques Becker, Françoise Chander-nagor, Alain Decaux, Marc Ferro, Jacques Jul-liard, Jean Leclant, Pierre Milza, Pierre Nora, Mona Ozouf, Jean-Claude Perrot, Antoine Prost, René Rémond, Maurice Vaisse, Jean-Pierre Ver-nant, Paul Veyne, Pierre Vidal-Naquet et Michel Winock [6].

NOTE

[1] Cf., în acest sens, articolul nostru la adresa: <http://mircea-stanescu.blogspot.ro/2015/06/romania-si-legile-memor-riale.html>.

[2] Legea nr. 90-615 din 13 iulie 1990, care vizează reprimarea tuturor actelor rasiste anti-semitice sau xenofobe, numită „Legea Gayssot” (n. n.).

[3] Legea nr. 2001-70 din 29 ianuarie 2001 cu privire la recunoașterea genocidului armean din 1915 (n. n.).

[4] Legea nr. 2001-434 din 21 mai 2001, care vizează recunoașterea comerțului cu sclavi și a sclavajului drept crimă împotriva umanității (n. n.).

[5] Legea nr. 2005-158 din 23 februarie 2005 cu privire la recunoașterea Națiunii și a contribuției naționale a Francezilor Repatriați (n. n.).

[6] Cf. „Libération”, 13/12/2005, la adresa: http://www.liberation.fr/societe/2005/12/13/libert-e-pour-l-histoire_541669#.

București, 24 iunie 2015.

Sursa: mircea-stanescu.blogspot.ro

OBSERVAȚII CRITICE

ASUPRA PROIECTULUI DE LEGE PL-X 193/2014

3. Dacă este totuși adevărat că avem de plâns o scădere a numărului evreilor, faptul se datorește nu românilor; ci tocmai eclipsei suveranității românești. Evreii au pierit nu de mâna românilor; ci din cauza absenței de protecție românească. Conferențiarul care, grație intervenției sale personale a reușit să facă să intre în România dinainte de război un număr important de coreligionari (100.000 din Ucraina, 30.000 din Polonia, iar, în plin război, 300 din Franța) este cel mai autorizat s-o declare. Într-adevăr, cu un spirit de justiție care-l onorează, Drul Filderman arată că elementul evreiesc nu a suferit pierderi numerice importante decât în provinciile ieșite de sub suveranitatea românească: a) Rușii au deportat, în 1940, un important număr de evrei din Basarabia și Bucovina de Nord, înrolând bună parte din tineret în armata roșie. b) Când au părăsit, în 1941, aceste provincii, parte din evrei i-au urmat. Era firesc să nu se mai afle deci în aceste provincii la “eliberarea” din 1944. c) În 1940 Transilvania de Nord a trecut la Ungaria și 95% din evreii acestei provincii au fost omorâți în cursul stăpânirii maghiare, pe când în același răstimp evreii rămași în Transilvania de Sud, la români, au înregistrat pierderi numerice de 5%.

Este evident, conchide dl Dr. Filderman, că românii nu pot fi ținuți responsabili de evreii care au dispărut din cauza rușilor, a maghiarilor sau a germanilor. Asemenea adevăruri patente par a se putea dispensa de exprimarea lor explicită. Cum am văzut însă, în realitate nu se petrece așa. De aceea meritul Drul Filderman de a le fi afir-

mat, răspicat și cu toată autoritatea pe care i-o dau trecutele și actualele dumisale calificări, este de importanță.

În ceea ce ne privește, exprimăm acestui mare evreu, care a fost și a rămas în același timp un mare român, gratitudinea și admirația noastră. Gratitudinea, pentru că a restabilit adevărul într-o chestiune fundamentală, privind patria comună, a d-sale și a noastră. Admirația pentru curajul de care a dat dovadă bravând climatul de ostilitate generală întreținut de fanatici împotriva României.

Articolul din care am citat este un prețios document de epocă, care ar putea da noi impulsuri cercetării în direcția stabilirii adevărului istoric privind subiectul holocaustului. Sursa principală o constituie afirmațiile publice făcute de o personalitate avizată și de prim rang care i-a reprezentat pe evreii din România, afirmații care “minimalizează în mod evident” anumite cifre vehiculate și pe vremea sa. Acestea au fost atunci contestate în public în mod explicit, numai că în ziua de azi formularea propusă de actualul proiect de lege le apăra sub amenințarea consecințelor de ordin penal. **Consecințe care s-ar răstrânge astfel, în mod simbolic și retroactiv, chiar asupra unei personalități evreiești cum este Wilhelm Filderman!** Istoricii sunt chemați să cerceteze și să explice diferența dintre cele două versiuni, numai că formularea preconizată în proiectul de lege ar împiedica în mod evident o cercetare istorică obiectivă și corectă pe acest subiect.

Expresia “minimalizarea în mod evident” nu are prin urmare ce căuta în textul legii.

În încheierea acestei argumentații, redăm articolele din Constituția României pe care acest proiect de lege le încalcă grav.

CONSTITUȚIA ROMÂNIEI

ARTICOLUL 29 - Libertatea conștiinței

(1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădite sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale.

(2) Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc.

ARTICOLUL 30 - Libertatea de exprimare

(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.

(2) Cenzura de orice fel este interzisă.

ARTICOLUL 53 - Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

FUNDAȚIA GEORGE MANU

România și legile memoriale

MIRCEA STĂNESCU

Începuturile

România a adoptat, începând cu anii 2000, mai multe legi memoriale. Nu ne propunem aici o prezentare a lor, ci doar să stăruim asupra celor care au caracter punitiv, a incidenței pe care o au asupra cercetării istorice și, într-un mod mai general, asupra libertății de expresie.

Primul act legislativ de acest tip a fost adoptat de către Guvern în 2002. Este vorba despre *Ordonanța de urgență nr. 31 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii*[1].

Scopul declarat era unul nobil: „Pentru prevenirea și combaterea incitării la ură națională, rasială sau religioasă, la discriminare și la săvârșirea de infracțiuni contra păcii și omenirii“. Nu se explica însă, în nici un fel, de ce era nevoie de o lege specială sau, altfel spus, de ce nu erau suficiente prevederile Codului Penal. La fel, nici de ce noua lege viza doar crimele comise în perioada războiului (1939-1945), eludându-le pe cele petrecute în perioada comunistă (1945-1989), care au avut, cel puțin în prima parte a regimului, un caracter la fel de masiv și sistematic. Și totuși, motivarea de atunci vorbea despre „o preocupare constantă a [...] organismelor europene și internaționale“, sugerând astfel o influență și o presiune externe.

Concret, iată la ce se referea textul:

Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi. (Art. 6)

promovarea cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii sau promovarea ideologiei fasciste, rasiste ori xenofobe, prin propagandă, săvârșită prin orice mijloace, în public, de către o persoană juridică. (Art. 8(c))

Prima faptă constituia infracțiune, era investigată de procuror și presupunea o pedeapsă cu închisoarea „de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi“, în timp ce cea de-a doua reprezenta o contravenție, era constatată și aplicată „de către personalul împuternicit în acest scop de către ministrul Culturii și Cultelor, precum și de către personalul special abilitat din cadrul Ministerului de Interne“, și prevedea o amendă între 25 și 250 de milioane de lei vechi.

Cenzura istorică

Totuși, deși Ordonanța oferea garanții minime pentru cei care se exprimau în interesul artei, științei, cercetării sau educației, conținea sâmburii derapajelor de la libertatea cercetării și de opinie.

În acest sens, vom aduce ca exemplu o experiență personală. În 2005 am fost coautor la *Manualul de istorie pentru clasa a X-a*, coordonat de Dinu C. Giurescu (Editura Sigma, București), în cuprinsul căruia am scris lecția nr. 3, intitulată *Holocaustul*, din Cap. XII, denumit *Marile conflicte ale secolului al XX-lea (II)*. Pe scurt, acolo spuneam că din punct de vedere istoric termenul de holocaust, folosit cu precădere în spațiul cultural anglo-saxon, semnifică – la fel ca și sinonimele sale *Șoah*, din spațiul francez și *soluție finală* (*Endlösung*) sau *exterminare* (*Vernichtung*), din cel german – *masacrarea evreilor (și, în același timp, a handicapatilor și rromilor) de către naziști sau, în tot cazul, cea care s-a subsumat proiectului nazist*. Or, această definiție trimitea, în același timp, la crimele în masă ale regimului Antonescu, care s-au subsumat unui proiect propriu de exterminare, diferit de cel german, și care a avut ca motivare (de nemotivat, însă!) răzbușunarea pentru crimele făcute (și) de populația de origine evreiască în timpul evacuării Basarabiei și Bucovinei, petrecută după ultimatumurile sovietice din vara anului 1940. După ce manualul a parcurs – și a trecut – întreaga procedură de avizare, Editura a primit de la Ministerul Educației o adresă nesemnată, care conținea unica indicație: „Lecția [...] va fi rescrisă conform cu concluziile Raportului Final al Comisiei Internaționale pentru Studiarea Holocaustului în România.“ În fine, dat fiind că era vorba despre un inadmisibil act de cenzură, am retras textul, care a fost rescris de un alt coleg.

Dezvoltări

În 2006 a fost adoptată *Legea nr. 107* pentru aprobarea Ordonanței mai sus citate[2]. Cu acel prilej, ei i-au fost aduse modificări. Deși pedeapsa pentru negarea „holocaustului“ a rămas aceeași, sancțiunea pentru cultul persoanelor vinovate de crimele indicate a fost înăspriată prin transformarea din contravenție în infracțiune, pedeapsa fiind închisoarea „de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi“.

Dar, probabil, cea mai importantă schimbare a fost definirea holocaustului:

prin holocaust se înțelege persecuția sistematică sprijinită de stat și anihilarea evreilor europeni de către Germania nazistă, precum și de aliații și colaboratorii săi din perioada 1933-1945. De asemenea, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, o parte din populația romă a fost supusă deportării și anihilării. (Art 2(d))

Holocaustul trimitea deci la crimele de război, împotriva păcii și omenirii (curios, nu și la genocid), deci la crime imprescriptibile, care i-au vizat pe evreii europeni în totalitatea lor. Prin urmare, el nu era un termen sub care să fie cuprinși și țigani (romii), care i-ar fi căzut victime în parte, iar noțiunile folosite pentru a denumi această teribilă realitate erau din registrul criminalității ordinare. Iată deci o curioasă ierarhie a victimelor în situația în care avem aceiași autori.

Aplicarea legii a constat în plângeri depuse la Parchet de către persoane și organisme, între care cel mai important este Institutul „Wiesel“. Toate acestea s-au soldat cu neînceperea urmăririi penale pe motiv că procurorii nu aveau la îndemână o definiție a „Holocaustului pe teritoriul României“.

Neajunsul textului în vigoare este că, dacă din punct de vedere istoric lucrurile sunt clare, negaționistii de astăzi găsesc scăpări prin faptul că teritoriile actuale ale României nu mai corespond cu cele administrate în acea perioadă de guvernele istorice. Prin urmare, considerăm că introducerea unei noi definiții este de natură să înlăture, atât neajunsurile juridice, cât și să îndrepte un adevăr istoric constând în aceea că numai guvernele de la acea dată se fac vinovate de participarea la holocaust în teritoriile administrate de acestea în perioada 1940-1944 și nu trebuie aruncat stigmatul peste timp, nici asupra statului român și nici a generațiilor care au urmat perioadei în cauză.

Ultima redută

Prin urmare, „negaționistii“ s-au dovedit a fi mai abili decât procurorii, așa încât ei trebuiau contrați, atât pe teren juridic, cât și istoric. Astfel a apărut Proiectul de lege pentru o nouă modificare

continuare în pag. 9

ROMÂNIA ȘI LEGILE MEMORIALE

și completare a OUG nr. 31/2002 (PL-x nr. 193/2014), o inițiativă a parlamentarilor PNL Andrei Dominic Gereș, Adrian George Scutaru (deputați) și George Crin Laurențiu Antonescu (senator), din a căror motivare tocmai am citat[3]. De-a lungul întregului proces legislativ ei au beneficiat, după cum o mărturisesc, „de sprijinul specializat” al Institutului „Wiesel”, ceea ce, conform uzanțelor parlamentare, echivalează cu a spune că institutul respectiv, deși nu are drept de inițiativă legislativă, are capacitatea de a influența Legislativul. La rândul său, Guvernul Ponta a sprijinit inițiativa și a făcut propuneri pentru îmbunătățirea proiectului, prin urmare i-a adus propriul sprijin, semn al influenței institutului și la nivel executiv.

Cât privește restabilirea adevărului istoric amintit, nu vedem cum ea ar putea fi făcută prin noul text de lege, de vreme ce în Raportul „Iliescu-Wiesel” – vulgata care stă la baza activității institutului care redactează plângeri penale – ambele stigmate se regăsesc: atât responsabilitatea Statului Român, încă de la întemeierea sa, în Modernitate, pentru politici numite „antisemite”, cât și culpabilizarea colectivă și transistorică.

Dat fiind că „negaționiștii” s-au repliat spunând că Mișcarea Legionară nu a fost o organizație fascistă, a doua definiție propusă de inițiatori a fost cea de „fascism”, care, local, a fost identificat expres cu Mișcarea Legionară și denumirile sale ulterioare.

Proiectul a vizat o extindere a legii nu doar în privința definițiilor deja indicate, ci și a sferei de aplicare. Astfel, Parlamentul României a avansat pe calea legiferării în materie de istorie. Mai întâi, a fost reluată definiția holocaustului:

prin holocaust pe teritoriul României se înțelege persecuția sistematică și anihilarea evreilor, sprijinită de autoritățile și instituțiile statului român în teritoriile administrate de acestea în perioada 1940-1944. (Art. 2(d¹))

După cum se vede, a fost eliminată orice referire la victimele rome (țigani), care se dovedise problematică (chestiune observată de către Guvern). Faptul este cu atât mai bizar pentru o lege care își propune să preîntâmpine fascismul, rasismul, xenofobia și crimele împotriva umanității, dacă reușește să nedreptățească o altă categorie de victime din același registru. Prin urmare, propunerea legislativă antinegaționistă se dovedește a fi, la acest nivel, pur negaționistă.

Iată cum este redefinit și pedepsit negaționismul:

Negarea, contestarea, aprobarea, justificarea sau minimizarea în mod evident, prin orice mijloace, în mod public, a holocaustului ori a efectelor acestuia, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. (Art. 6(1))

Apoi, a fost adăugat un al doilea articol:

Negarea, contestarea, aprobarea, justificarea sau minimalizarea în mod evident, prin orice mijloace, în mod public, a genocidului, a crimelor contra umanității și a crimelor de război, astfel cum sunt definite în dreptul internațional, în Statutul Curții Penale Internaționale și în Carta Tribunalului Penal Internațional înființat prin Acordul de la Londra, la data de 8 august 1945, și recunoscute ca atare printr-o hotărâre definitivă a Curții Penale Internaționale, a Tribunalului Militar Internațional înființat prin Acordul de la Londra, la data de 8 august 1945, a Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie, a Tri-

bunalului Penal Internațional pentru Rwanda sau a oricărui alt tribunal penal internațional înființat prin instrumente internaționale relevante și a căror competență este recunoscută de statul român, ori a efectelor acestora, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. (Art. 6(2))

Trimiterea redundantă la Acordul de la Londra este o preluare mot-à-mot după prima lege antinegaționistă franceză, din 1990, intitulată, după numele deputatului comunist inițiator, „Legea Gayssot”[4].

Celelalte referințe au fost introduse pentru a conferi legii un simulacru de universalitate. Este remarcabilă deci preocuparea pentru genocidele din fosta Iugoslavie sau Rwanda, dar este la fel de sugestivă absența oricărei referiri la crimele imprescriptibile ale comunismului din perioada 1945-1989, fapt cu atât mai bizar cu cât, în perioada în care aveau loc dezbaterile, unele cazuri de acest tip erau investigate de Parchet. Vom remarca, încă o dată, ca și în cazul romeilor (țiganilor) trimiși la moarte de regimul Antonescu alături de evrei, caracterul negaționist al proiectului.

În același timp, minima protecție a celor care se exprimă în interesul artei, științei, cercetării sau educației a fost diluată, de vreme ce a fost adus un adagiu:

Și interesul este exprimat în sensul protecției drepturilor omului și libertăților fundamentale ale omului și al prevenirii și combaterii incitării la ură națională, rasială sau religioasă, la discriminare și la săvârșirea de infracțiuni contra păcii și omenirii.

Prin urmare, este ușor de înțeles că dacă emiți opinii neconforme cu definițiile de mai sus, și dacă nu o faci în contextul unor acțiuni preventive, riști să fii inculpat penal. Prin urmare, „știința pentru știință” și libertatea de opinie sunt astfel evacuate. Mai mult, dacă o instituție guvernamentală precum Institutul „Wiesel” se pronunță împotriva cuiva – situație care a devenit din ce în ce mai frecventă –, calea arbitriului complet este deschisă.

Consecințe

Proiectul pe care l-am discutat mai sus a fost adoptat în 2014 de Senat și se află, în prezent, la Camera Deputaților, care în acest caz este decizională. Acolo, dezbaterile din Comisia Juridică au luat o turnură hilară:

Potrivit vicepreședintelui Comisiei juridice, caracterul fascist al mișcării legionare este confirmat de către Academia Română prin Dicționarul explicativ al limbii române din 1998 care la explicația atribuită legionarului precizează că acesta este „membru sau simpatizant al organizației fasciste din România interbelică sau gardist”.

De asemenea, a precizat Nica, manualul de istorie din clasa a XII-a, aprobat de Ministerul Educației, spune că partide cu caracter fascist au apărut și în România în 1927[5].

Acest mod de apreciere a Mișcării Legionare este însă nu doar ridicol, ci și periculos.

Ridicol, pentru că invocă DEX-ul, ediția 1998 (de ce nu DOOM-ul?), și un manual de istorie de clasa a XII-a, nenumit (apropo, sunt șase astfel de manuale alternative în școli). Dacă invocă, de pildă, o lucrare clasică în domeniu, precum Fascismul în epoca sa de Ernst Nolte (București, Editura Vivaldi, 2009), discuția istorică putea avea un punct de plecare.

Periculos, pentru că cei care nu împărtășesc această înțelegere a istoriei vor putea fi oricând

inculpați pentru „negaționism”.

Există mai multe state europene, iar Franța este un model, cu o legislație similară, dar care este puternic contestată, atât din punct de vedere istoric, cât și juridic, dat fiind că are un caracter „liberticid”. Prin urmare, legislația română în domeniu vine dintr-o direcție greșită și se îndreaptă într-una și mai greșită, fapt pe care aleșii nației par să-l ignore deliberat.

În fine, vom cita un pasaj din petiția Asociației Liberté pour l’histoire, la care au aderat istorici francezi de prestigiu, iritați de intervențiile politice din ce în ce mai frecvente în aprecierea faptelor istorice și de procedurile judiciare care îi vizează pe istorici ori pe cei înclinați spre reflecție, și care ar putea să ne stea în față când gândim asemenea legi:

Istoria nu este o religie. Istoricul nu acceptă nici o dogmă, nu respectă nici o interdicție și nu cunoaște tabuuri. El poate să deranjeze. [...]

Istoria nu face obiectul justiției. Într-un Stat liber, nu este nici dreptul Parlamentului, nici al puterii judecătorești să definească adevărul istoric. Politica Statului, chiar atunci când este animată de cele mai bune intenții, nu este politica istoriei[6].

NOTE

[1] Actul normativ a fost semnat de prim-ministrul Adrian Năstase și contrasemnat de Rodica Mihaela Stănoiu (ministrul Justiției), Răzvan Theodorescu (ministrul Culturii și Cultelor) și Ioan Rus (ministrul de Interne). Cf. la adresa: <http://lege5.ro/Gratuit/gm4tkoby/ordonanta-de-urgenta-nr-31-2002-privind-interzicerea-organizatiilor-si-simbolurilor-cu-caracter-fascist-rasist-sau-xenofob-si-a-promovarii-cultului-persoanelor-vinovate-de-savarsirea-unor-infracțiuni-#>.

[2] Actul normativ a fost semnat de Bogdan Olteanu (președintele Camerei Deputaților) și Nicolae Văcăroiu (președintele Senatului). Cf. la adresa: <http://www.juris.ro/legislatie-detaliu/Lege-nr-1072006-din-27042006-pentru-aprobarea-Ordonantei-de-urgenta-a-Guvernului-nr-312002-privind-interzicerea-organizatiilor-si-simbolurilor-cu-caracter-fascist-rasist-sau-xenofob-si-a-promovarii-cultului-persoanelor-vinovate-de-savarsirea-unor-infracțiuni/>.

[3] Întreaga documentație accesibilă se regăsește pe site-ul Parlamentului, la adresa: http://www.cdep.ro/pls/proiecte/upl_pck.proiect?idp=14131#.

[4] Iată Art. 9 al Legii no 90-615 din 13 iulie 1990 : „Seront punis [...] ceux qui auront contesté [...] l’existence d’un ou plusieurs crimes contre l’humanité tels qu’ils sont définis par l’article 6 du statut du tribunal militaire international annexé à l’accord de Londres du 8 août 1945 (subl. n.) et qui ont été commis soit par les membres d’une organisation déclarée criminelle en application de l’article 9 dudit statut, soit par une personne reconnue coupable de tels crimes par une juridiction française ou internationale.”

[5] Cf. „Agerpres”, 16/06/2015, la adresa: <http://www.agerpres.ro/politica/2015/06/16/dep-utatiei-juristi-miscarea-legionara-a-fost-o-organizatie-fascista-care-a-activat-in-perioada-1927-1941-13-09-17#>.

[6] Cf. „Libération”, 13/12/2005, la adresa: http://www.liberation.fr/societe/2005/12/13/liberte-pour-l-histoire_541669#.

București, 18 iunie 2015

MIRCEA STĂNESCU

Sursa: mircea-stanescu.blogspot.ro

Legea care le pune lui Arsenie Boca, Noica, Țuțea sau Steinhardt stigmatul de fasciști

IOANA LUCĂCEL ȘI MIRCEA CRIȘAN

Sub pretextul apărării drepturilor omului, Camera Deputaților a legiferat istoria, încălcând dreptul la liberă exprimare și, mai ales, punând sub semnul întrebării cinstirea eroilor, valorilor culturale și „sfinților închisorilor”. De acum, pe lege, Arsenie Boca, Radu Gyr, Noica, Eliade, Steinhardt, Bartolomeu Anania, Țuțea și mulți alții nu sunt elite, ci fasciști. Iar cultul „extremiștilor” se pedepsește cu închisoarea!

La 25 de ani de la Revoluție, comunismul și totalitarismului sunt din nou legitimate în România, tocmai prin votul celor care ar trebui să fie pilonul democrației, „organul reprezentativ suprem”, Parlamentul. O propunere de modificare a Ordonanței de Urgență 31/2002, privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, care a trecut săptămâna trecută prin Camera Deputaților, aruncă în derizoriu sau, după unele păreri, chiar interzice cultul unor personalități de marcă din perioada interbelică: Eliade, Cioran, Gyr, Noica, Steinhardt, Vulcănescu, Arsenie Boca, Arsenie Papacioc, Justin Pârvu, Țuțea și mulți alții.

Pornită dintr-un principiu laudabil, pe care nu-l contrazice nimeni, acela de a interzice extremismul, antisemitismul și xenofobia în toate formele lor și de a interzice negarea Holocaustului, legea este extrem de interpretabilă și lacunară și tranșează simplist o problemă istorică complicată. Practic, prin actul normativ adoptat, este pus semnul egal între Mișcarea legionară, fascism și nazism, asta în ciuda unui verdict clar de disculpăre a Mișcării Legionare de către Tribunalul internațional de la Nürnberg și a studiilor existente pe această temă.

Printre articolele legii, care au stârnit numeroase dezbateri, sunt: „Fapta persoanei de a promova, în

public, cultul persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, crime de război sau crime contra umanității, precum și fapta de a promova, în public, idei, concepții sau doctrine fasciste, legionare, rasiste ori xenofobe, în sensul dat de art. 2 lit. a) din prezenta ordonanță de urgență, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi” și „Se interzice ridicarea sau menținerea în locuri publice, cu excepția muzeelor, a unor statui, grupuri statuare, plăci comemorative, referitoare la persoanele vinovate de săvârșirea infracțiunilor contra păcii și omenirii.”

Practic, ce înseamnă acest lucru? Și cine decide dacă persoanele respective au fost criminali de război sau au săvârșit infracțiuni contra păcii și omenirii? În baza sentințelor comuniste, Mircea Vulcănescu a fost criminal de război, în baza noii legi, i se poate demonta statuia? Ziariști, cercetători, istorici de renume susțin că, în baza acestor articole, titlurile de cetățeni de onoare date unor personalități cu simpatii legionare, ca și Justin Pârvu sau Steinhardt, ar putea fi retrase, că numele unor străzi botezate după personalități legionare ar putea fi schimbate, memoriile și mărturiile multor deținuți politici ar putea cădea în derizoriu, operele unor oameni de cultură ar fi prohibitive, iar comemorarea unor eroi sau „sfinți ai temnițelor comuniste” ar putea fi considerate manifestări legionare și pedepsite cu închisoarea. Și că, mai mult, canonizarea „Sfinților închisorilor” sau a lui Arsenie Boca ar fi definitiv blocată.

Mai mult, cea mai importantă critică adusă actului normativ e faptul că extrema stângă, comunismul, nu e interzis. Ba mai mult, dosarele și procesele măsluite de Securitate pot fi luate drept sursă veridică pentru „condamnarea post-mortem” a unor elite. Pentru că legea nu face nicio diferență între legionarii care au comis acte de violență sau antisemite și cei care au avut doar simpatii

legionare, sau pur și simplu au primit acest stigmat pentru a fi condamnați de securitate și nici între adevărații criminali de război și soldații români care n-au avut altă vină decât aceea de a asculta ordinul militar și de a lupta alături de nemți până la 23 august.

Deputații de Maramureș nu văd lucrurile atât de sumbru. Mircea Man spune că: „Știu despre ce lege vorbiți și tot grupul PNL a votat pentru această lege. Dar legea asta nu merge așa departe încât să influențeze promovarea unor personalități din cauza simpatiilor lor legionare. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva când am votat, că această lege nu ar mai permite să vorbim despre Arsenie Boca, Arsenie Papacioc, Justin Pârvu, Țuțea, Steinhardt etc. Crede-mă că nu s-a gândit nimeni că ai face propagandă legionară dacă vorbești de aceste personalități. Nu merge așa departe că legea asta ar influența canonizarea lui Arsenie Boca sau de exemplu titlurile de cetățean de onoare acordate post-mortem lui Steinhardt sau altora. Sincer, nu am citit proiectul de lege că nu-i treaba mea, dar a trecut de comisia de specialitate. Știu cum s-a pus problema în grup și nu s-a gândit nimeni la așa ceva. Legea a intrat la partea de discuții generale și n-a fost mai mult de 5 minute toată discuția. Vă spun sigur că legea asta nu are asemenea influențe încât să i se retragă lui Steinhardt titlul de Cetățean de Onoare, o spun sigur!”

Și Gheorghe Șimon spune că: „Cum am votat? Normal că nici nu te poți gândi că în România pot să mai existe la ora actuală organizații cu caracter rasist, fascist sau xenofob. Simpatiile legionare la un anumit moment au fost chiar foarte populare. Nu cred că se poate duce până acolo încât să nu se mai promoveze personalități ale Neamului Românesc din cauza simpatiilor legionare. Nu mai putem însă să vorbim astăzi de o epocă Zelea Codreanu, nu cred că mai poate exista așa ceva, și nu cred că cineva poate să judece să-i retragă post-

continuare în pag. 11

Jenant, mișeilor! / Extremism legislativ

IOANA LUCĂCEL

Sunt împotriva extremismului de orice fel. Pentru că, conform legilor fizicii, orice măsură extremă provoacă o ripostă pe măsură. Și mai cred că cel mai important dar pe care l-am primit de la Dumnezeu e libertatea, nu viața.

Numai că, în numele ei, România alunecă tot mai mult spre extreme. Zilele acestea se apropie de promulgare o lege care modifică Ordonanța de Urgență a Guvernului nr 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob, prin menționarea explicită a legionarismului. Oficial, legea ar trebui să interzică negarea Holocaustului în orice fel și să interzică orice mișcare, acțiune, ideologie de tip extremist, fascist, rasist sau xenofob. Ceea ce ar fi laudabil.

Numai că, așa cum spunea Radu Preda, președintele IICMER, legea are mai degrabă un conținut ideologic, decât unul juridic și condamnă „în corpore” persoane nevinovate, doar

pentru apartenența la o doctrină. E ca și cum, i-am lipi, legal, eticheta de „fascist” lui Valeriu Gafencu, care a salvat de la moarte un evreu, e ca și cum l-ai acuza de extremist pe Mircea Vulcănescu care a murit rostind „Să nu ne răzbuțați!” și e ca și cum i-ai interzice pe Noica, Eliade, Steinhardt, Radu Gyr, Petre Țuțea și mulți alții. Dacă proiectul va deveni lege, a-l promova public pe Aurel State, de exemplu, „cavalerul fără frică și fără prihană” va însemna să faci cultul unui criminal de război și să fii pasibil de închisoare. Povestea legionarismului e lungă și probabil va putea fi scrisă fără patos doar peste ani buni.

Culmea, Parlamentul României e astăzi mai dur decât Tribunalul de la Nürnberg, care n-a condamnat Mișcarea Legionară. Și-apoi, niciodată într-un regim democratic, istoria nu a fost legiferată. Și, ciudat, dacă vorbim de extreme, la 25 de ani de la Revoluție, România nu are o lege

a lustrației. Cealaltă extremă, de stânga, a beneficiat de amnistie generală și, bonus, foștii securiști primesc în continuare pensii grase.

Apoi, o bună parte a literaturii memorialistice provine de la autori care au fost simpatizanți sau au fost afiliați Mișcării Legionare. O astfel de lege va arunca practic la coș, toată memoria lor și, mai grav, toată lupta lor.

Oricine știe că „legionarismul” era probabil cea mai facilă acuzație pentru a condamna pe cineva în comunism. Niciodată, nici atunci, nici azi, acele acuze n-au fost probate. Acum, nu va mai fi nevoie. În închisorile comuniste, deținuții au știut să treacă peste orice fel de diferențe politice, etnice, religioase. Fără niciun fel de legi scrise. Lor le era suficientă onoarea.

În întreaga lume civilizată, se știe că, interdicțiile de orice fel n-au dus niciodată la asanarea morală a societății. Dimpotrivă. În România, neputința ne permite să facem un singur lucru: legi.

Până la urmă fiecare e liber să poarte ce stindard dorește. Dacă își asumă responsabilitatea lui. Și parlamentul României poate purta stindardul neo-comunismului și tricouri cu secera și ciocanul, dacă dorește. Dacă își asumă și cele 100 de milioane de victime făcute de comunism.

Sursa: gazetademaramures.ro

Comunismul, din nou legitimat

Un preot către deputați:

Legea anti-legionară este o lege anti-românească.

Preot Prof. MARIUS VIȘOVAN

Deși pe mai multe planuri, inclusiv cel juridic, România păstrează încă multe sechele ale trecutului comunist, cel puțin pe plan moral condamnarea solemnă a acestuia în 2006 dădea impresia că pagina s-a întors definitiv. Deși nu a avut asentimentul întregii clase politice, președintele Traian Băsescu a reprezentat voința națiunii și adevărul istoric când a declarat comunismul ca "ilegitim și criminal" din cauza cortegiului imens de crime, abuzuri și nedreptăți cu care acest regim, impus din afară, a lovit poporul român timp de 4 decenii. Deși a rămas un act simbolic, lipsit aproape total de consecințe practice, această condamnare a comunismului ne-a ridicat în ochii lumii civilizate și ne-a dat speranța că, în sfârșit, minciuna s-a prăbușit, reperele s-au schimbat, conștiința românească poate respira liber și se pot pune bazele unui nou început prin recuperarea valorilor autentice ale identității românești și integrarea legitimă în concertul universal. Se pare însă că la noi nimic bun nu ține mult. Legea anti-legionară (putem să-i spunem liniștit anti - românească) care mișună ca o cârtiță prin beciurile Parlamentului, ținută la secret pentru a împiedica orice dezbateră liberă și a o face votată la grămadă (profitând evident de oportunismul și lașitatea unor lideri politici dar și de ignoranța dirijată a majorității aleșilor), va constitui primul mare pas înapoi, cu consecințe negative mult mai largi decât pare la prima vedere. În primul rând, această lege va fi un atentat la libertatea de exprimare - opinii istorice, politice, morale sau religioase vor deveni caz penal fiind considerate, la bunul plac al noii "poliții intelectuale", drept apologie a unui fenomen indezirabil, sau drept sfidare a unor subiecte tabu în care adevărul istoric nu va mai fi rezultatul unor cercetări pe bază de documente, mărturii, analize - inclusiv controversate - ci va

fi pur și simplu impus prin lege. Vom vedea pe baza acestei legi publicații suspendate, comemorări interzise, monumente demolate, personalități românești denigrate sau chiar autorități civile urecheate pentru că au lăudat pe cine nu trebuia? Foarte probabil. Vom vedea persoane condamnate la închisoare sau la amenzi care să le ruineze pe toată viața? Posibil. Igniri la adresa demnității românești au fost posibile și până acum (două exemple mai cunoscute - retragerea cetățeniei de onoare acordate la Tg. Ocna lui Valeriu Gafencu sau atacurile la adresa lui Mircea Vulcănescu, la București) dar cu această lege se merge mult mai departe. Statul român face un pas mare spre totalitarism. În al doilea rând, printr-o asemenea lege, însăși condamnarea comunismului este pusă sub semnul întrebării. Mai este comunismul "ilegitim"? Dacă Mișcarea Legionară, care a combătut radical și constant pericolul comunist, dând pentru aceasta zeci de mii de jertfe, reprezintă răul absolut, atunci, prin contrast, poate că bolșevismul n-a fost chiar atât de rău. A fost ilegitim pentru că a fost impus de o putere străină? Corneliu Zelea Codreanu spunea în 1936 că dacă trupele rusești vor intra în România, nu vor pleca de aici până nu ne vor sataniza! A avut dreptate sau nu? Condamnarea totală (inclusiv penală) a principalei forțe anticomuniste duce automat la reabilitarea, cel puțin parțială, a comunismului. Mai este comunismul "criminal"? Dacă zecile de mii de legionari (și un număr și mai mare de simpatizanți) care au fost chinuți și batjocoriți la Aiud, Pitești, Gherla, Sighet, Canal și alte sute de locuri de groază (mulți zăcând și azi în morminte fără cruci) sunt automat și veșnic osândiți, neavând dreptul la nicio recunoștință din partea națiunii, atunci nu cumva călăii au avut dreptate? Mai este regimul comunist "criminal", când el n-a făcut decât să curețe țara de teroriști, fasciști, rasiști, asasini notorii, elemente descompuse, etc - toate aceste epitete mincinoase fiind regulat folosite la adresa legionarilor? N-a fost Partidul Comunist atunci salvatorul și binefăcătorul națiunii? Mai interesează pe cineva că printre legionari se aflau sute de cadre universitare, mii de preoți, alte mii de studenți și elevi și că majoritatea n-au dat în viața lor nici măcar o palmă cuiva? Ba mai mult, și-au ajutat și îngrijit colegii de celulă ne-legionari (unii chiar evrei), inclusiv unii vino-vați personal de abuzuri contra lor în regimurile precedente? Iubirea de aproapele și sfințenia creștină constituie repere negative pentru România de azi? Ni se va spune, fără îndoială, că Mișcarea Legionară nu epuizează rezistența anticomunistă, că au existat și țăraniști, liberali, social-democrați, monarhiști etc care s-au opus și au suferit în închisori, dar ei au făcut-o în numele democrației, au fost mereu de partea Occidentului etc. Categorie așa este, regimul comunist a persecutat persoane de toate orientările politice (inclusiv din propriul partid!) sau chiar fără identitate politică clară, pe motive reale sau inventate - suferința tuturor este demnă de respect, chiar dacă partidele respective au conștientizat târziu pericolul, nevrând să creadă că anglo-americanii ne-au abandonat. Singurii însă care au fost într-un număr semnificativ au fost național - țăraniștii, dar aceștia au fost mai peste tot alături de legionari, au dus aceeași luptă și au avut aceeași soartă. De exemplu, în Maramureș, cel mai puternic grup de rezistență armată a fost condus de frații Popșa, Vasile fiind legionar, iar Ion, național - țăranișt (primul, ucis de Securitate, al doilea, mort în închisoare). Ar fi nedrept și absurd să se spună că lupta unora a fost "democratică", iar a altora, "nedemocratică"! În general când se vorbește în România despre rezistența "democratică" la comunism se aduce în față figura lui Iuliu Maniu. El este unanim acceptat azi ca model pozitiv (deși verticalitatea și seriozitatea sa nu au fost însoțite de o viziune politică realistă). Dar cât va mai rezista Iuliu Maniu ca erou pozitiv? Dacă legionarii sunt răul absolut, atunci Maniu are păcate de neiertat! A făcut cu ei pactul de neagresiune din 1937, a luat apărarea lui Corneliu Zelea Codreanu la procesul din 1938, a fost lăudat nu o dată în documentele legionare! Și mai mult, a dat mâna cu Antonescu la proces în 1946, cu Antonescu cel acuzat (azi) de a fi ucis 250.000 de evrei în Transnistria! Dar regele Mihai? Ce va spune când i se va reaminti că a avut prieteni apropiați legionari, că a patronat statul național - legionar, că l-a decorat pe Horia Sima, etc? S-au uitat toate prin actul de la 23 august 1944? Nu e sigur. Și lista celor cu "pete" la dosar ar putea continua... Cei care stau astăzi liniștiți, zicând că legea anti - legionară pe ei nu-i afectează, ce garanție au că nu va urma valul al doilea de incriminări și epurări ideologice? Locul pozitiv în istorie nu e garantat nimănui dacă conștiința românească doarme și fiecare gândește sectar, și nu național! În concluzie, cine demonizează Mișcarea Legionară, lovește direct sau indirect în toată rezistența anticomunistă și amputează o mare parte a memoriei naționale și a identității românești creștine. Rezultatul? Vom fi un popor mutilat sufletește, cu creierul spălat. Iar comunismul va fi reabilitat în fața istoriei. Primul pas în acest sens se face acum, sub ochii noștri. Oare, dintre marile voci ale gândirii și culturii naționale actuale, va avea cineva curajul să ia atitudine? Acum, până nu e prea târziu?

LEGEA CARE LE PUNE LUI ARSENIE BOCA, NOICA, ȚUȚEA SAU STEINHARDT STIGMATUL DE FASCIȘTI

mortem lui Steinhardt anumite distincții, sau să poată cineva să-l urască de mâine, pe el sau pe Arsenie Boca sau alții. S-a discutat în plen de legea asta, nu a fost o chestie băgată pe sub masă. Suntem în 2015 și nimeni nu poate să conceapă că se mai poate întoarce o situație gen Zelea Codreanu, care, pe un anumit segment a devenit chiar popular și chiar a fost nevoie la acea vreme de Zelea Codreanu.

Dar, la fel, nu poate nimeni să vină și să traducă în baza textului de lege că Steinhardt a fost un fascist etc. Eu zic că prin legea asta nu se va schimba nimic în felul în care ne cinstim noi valorile Neamului Românesc. E tragic că au existat, dar la acea vreme acele curente au existat și și-au făcut treaba și au fost foarte populare. Nu ni le dorim să le avem astăzi, dar asta nu înseamnă că toți oamenii de valoare, de cultură, care au avut o anumită activitate spre un asemenea curent, astăzi să-i tragem pe dreapta. Sunt chestiuni aberante să nu mai putem vorbi de Noica, Vulcănescu, de Țuțea, Steinhardt etc., nici nu pot să mă gândesc la așa ceva!"

Opozanții legii vorbesc de contestarea ei, la Curtea Constituțională și CEDO. De fapt, lucrurile ar fi mai simple dacă textul ar fi fost clar. Și ar fi arătat că promovarea unor oameni care au fost valoroși, nu pentru că au avut simpatii legionare, ci prin cultura sau credința lor și care au fost condamnați politic, nu de drept comun, nu înseamnă defăimarea altora.

IOANA LUCACEL și MIRCEA CRIȘAN

Sursa: gazetademaramures.ro

articol publicat în Permanente, ediția iunie 2014

Parlamentul a votat legea pumnului în gură

Politrucii din Casa Poporului ne rescriu istoria: împotriva eroilor, martirilor și sfinților de sub comunism

CLAUDIU TÂRZIU

Cineva s-a vrut ironic: ieri, 24 Iunie, în ziua Nașterii Sfințului Ioan Botezătorul, care este și zi de întemeiere a Legiunii „Arhanghelul Mihail” (1927), Camera Deputaților a adoptat cu 302 voturi pentru, trei abțineri și nici un vot contra, așa numita „lege antilegionară”. Proiectul legislativ a trecut fără opoziție, anul trecut, prin Senat, iar acum prin Cameră.

Deși legea cu pricina lovește în principal în legionari și în neogașioniștii Holocaustului, ea lezează, de fapt, ceva mult mai important: dreptul nostru, al tuturor, la libertatea de exprimare, un drept constituțional. Pe scurt, legea spune că despre cei care au fost fasciști (iar acum legionarii sînt asimilați fasciști, prin lege, nu prin vreo cercetare istorică serioasă) nu se poate scrie/ vorbi decît dezaprobat, acuzator. Nu contează faptele care pot fi probate, documentele din arhive, mărturiile unor supraviețuitori, concluziile unor cercetători ai fenomenului care au fost mai aproape de „epicentrul” său din punct de vedere cronologic și spațial și au avut acces, prin urmare, la resurse la prima mînă etc. Contează numai decizia politică asupra istoriei: „istoria trebuie scrisă așa cum vrem noi”. Tipic totalitariștilor. Și asta în guvernarea unora care au acumulat capital electoral din „lupta contra dictaturii” (lui Băsescu, nu a lor – se înțelege).

În aceste condiții, va fi foarte problematic să mai aducem în discuție numele unor mari cărturari din perioada interbelică. O vom putea face numai dacă îi vom înjura, în nici un caz pentru a le recunoaște vreun merit sau, Doamne-fereste, să-i elogiem și să ni-i luăm drept repere culturale. Nae Ionescu, Țuțea, Eliade, Cioran, Noica, Radu Gyr și alții alții ca ei sînt puși din nou la index, ca în vremea comuniștilor. Mîndri că sîntem români, nu, Victor Ponta și gașca demagogică a PSD? Cu atît mai mîndri cu cît condamnăm din nou lamura acestei nații, dar îi salvăm de la pușcărie pe toți infractorii care populează Parlamentul. De asemenea, vom fi împiedicați să-i cinstim pe cei considerați sfinți ai închisorilor comuniste și care au fost legionari (ori asimilați legionarilor – ca membrii Frăției de Cruce), ori au primit eticheta de legionari în procese politice. Deci nu numai Părintele Gheorghe Calciu, Părintele Iustin Părvu, Părintele Arsenie Papacioc (mari duhovnici, cărora li se roagă azi mulți români, la mormântul cărora se fac pelerinaje masive și care sînt venerați ca sfinți) și alții din aceeași generație sînt astăzi puși sub interdicție publică. Dar nu vor mai putea fi canonizați nici Părintele Arsenie Boca, închis ca legionar, deși nu a fost, sau Daniil de la Rarău (scriitorul Sandu Tudor, martirizat în temnița Aiudului), care are și el dosar de legionar, deși le-a fost adversar.

Cu alte cuvinte, nu se comite un singur abuz (nu ai voie să vorbești decît după dictare despre o categorie de români), ci cel puțin două: dosarele politice fabricate de Securitate și însușite de Justiția comunistă sînt luate drept surse demne de încredere și folosite pentru o nouă condamnare a sfinților, martirilor și eroilor noștri.

Apropo, vor fi interziși și „criminalii de război”, categorie stabilită după sentințele judecătorești din timpul comunismului. Între alții, un mare criminal de război este filosoful, economistul și scriitorul Mircea Vulcănescu – căruia Institutul „Elie Wiesel” a mai încercat să-i scoată statuiele din spațiul public. Acum, Institutul respectiv (atenție, aflat în subordinea guvernului de patrioți al lui Ponta – „mîndri că sîntem români”) și tovarășii lui de drum vor avea cale liberă la dărîmat statui de genii, la șters numele de străzi care nu corespund „corectitudinii politice” exprimate azi în cel mai nerușinat, ticălos și corupt Parlament pe care l-am avut în istorie.

În fine, să nu uităm că textul legii a fost inspirat de către Institutul „Elie Wiesel” (care, sub conducerea lui Alexandru Florian, fiu al ideologului marxist Radu Florian, și-a făcut o misiune din a lovi în tot ce este românesc, inclusiv în Biserica Ortodoxă Română, vînd ani la rînd eroi, martiri și sfinți), iar proiectul a fost depus la Parlament de către un grup de liberali, în frunte cu Crin Antonescu (o figură jalnică a politicii dîmbovițene, care numai liberal nu s-a dovedit prin tot ce a făcut ca politician) și George Scutaru (un parlamentar aflat în ancheta DNA). Mai mult, proiectul a primit un ajutor de la vicepreședintele Comisiei Juridice a Camerei Deputaților, Ciprian Nica, un turnător la Securitate dovedit, care și-a convins colegii să voteze un amendament la lege prin care era definit legionarismul ca fascism.

Între timp, nu a existat nici o reacție serioasă, instituțională, din partea unor instituții direct interesate în chestiune. Mă refer la Asociația Foștilor Deținuți Poliți

ci din România, condusă de dl Octav Bjoza, care este și secretar de stat în guvernul României exact pe problema foștilor deținuți politici. De asemenea, la Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și pentru Memoria Exilului Românesc, al cărui director, dl Radu Preda, s-a pronunțat public, dar fără să facă demersuri instituționale. Or activitatea ICCMER va fi grav perturbată, ca și a altor institute de istorie, căci li se va impune cum să își facă studiile și cercetările. Nu am observat nici vreo luare de poziție în această privință dinspre mediul academic. Universitatea este prin excelență un spațiu al cercetării imparțiale, al lămuririi pe calea argumentelor și nu prin ucaz, al exprimării libere... Sau ar trebui să fie. Ce opinie au conducerea marilor noastre universități (București, Cluj, Iași...)? Nici una? Ori deja „corectitudinea politică” s-a impus și la noi cu desăvîrșire?

Nici o declarație, măcar de complezență, nici din partea Asociației Editorilor din România. Marii editori ai țării nu sînt deranjați, se pare, că vor trebui să (se) cenzureze politic.

Numeroasele organizații „civice” pentru „apărarea dreptului la libera exprimare” tac și ele cu înțeles. Mircea Toma, neobositul lider al ActiveWatch, care emite comunicate inflamate pentru orice fleac, nu vede nimic rău în această lege. Normal, pentru că ideologia nu-i permite. Neomarxismul să trăiască!

În concluzie, dacă mai există o brumă de conștiință românească la nivelul conducerii acestei țări, aceea s-ar putea afla la un neamț, anume Klaus Iohannis, care poate respinge legea de la promulgare, pe motiv de neconstituționalitate. Dacă îi va fi retrimisă la promulgare în aceeași formă, ar mai putea sesiza Curtea Constituțională. Sau, dacă trece și de președinte fără apelarea Curții, Avocatul Poporului se poate sesiza din oficiu, sau poate fi sesizat și, la rîndu-i, să ceară intervenția Curții Constituționale. Dacă nici asta nu se va întîmpla, Dumnezeu cu mila! Poate a venit vremea pentru noi eroi, martiri și sfinți.

sursa: <http://c-tarziu.blogspot.de/>

PERMANENTE

ISSN 1453 – 9551

Editor: Fundația Culturală „PROFESOR GEORGE MANU”

Str. Australului nr. 12, Bl. 3, Sc. C, Ap. 32,

024073, Sector 2; București

e-mail: fgmanu@gmail.com

Comitetul director:

BOGDAN MUNTEANU ELISABETA IONESCU PR. MIRCEA BEJENAR

REDACTOR ȘEF:

BOGDAN MUNTEANU

REDACTORI:

PR. MARIUS VIȘOVAN VLAD COMAN CEZARINA CONDURACHE GHE STOICA

DANIELA MILITARU - TEHNOREDACTOR

ADMINISTRAȚIE – DIFUZARE:

GHEORGHIU GHEORGHE O.P. 37 Ghiseul 2 – 14, 024280 București

Internet: <http://www.fgmanu.ro>

tel. 021-252-20-41; fax: 004-021-319.69.40;

RELAȚII CU PUBLICUL LA SEDIUL FUNDAȚIEI:

LUNI, MARTI, JOI, VINERI: 10-14

PERMANENTE

1998-2013

Comitetul director:

MIRCEA NICOLAU

SEBASTIAN MOCANU

NICOLAE ROȘCA

REDACTOR ȘEF:

MIRCEA NICOLAU

REDACTORI:

NICOLAE NICOLAU

CONST. BUCESCU

ARISTIDE LEFA

ION POPESCU

ADMINISTRAȚIE – DIFUZARE:

GHEORGHE GHEORGHIU

- Redacția își păstrează distanța față de conținutul articolelor; responsabilitatea revine exclusiv autorilor.